

דריהבית



שמורה

גיליון 28

תמוז תשפ"א

על חומותייך

תיק במקום ילקוט
ואלף סייגים קטנים...
וזה עושה אותך
מדויקת ונכונה בכל
מקום בו תהיי
מבית ומחוץ

מנותקים ממה שקורה
סביבם, לא שמים לב
שקוראים בשמם ושוכחים
סדר יום בסיסי.
אבל אני בשלי,
לא רוצה לצאת...

אור בקצה המנהרה

זאת התיבה שלי,
ככה חשבתי.
ומי בכל זאת
מתפרץ אליה
בלי רשות?
הכניסה לזרים
אסורה.
**מי פרץ את
התיבה שלי?**

15

מבית ומחוץ

תיק במקום ילקוט ואלף סייגים קטנים...
 וזה עושה אותך מדוייקת ונכונה בכל
 מקום בו תהיי



21

מי פרץ את התיבה שלי?

זאת התיבה שלי, ככה חשבתי. ומי בכל
 זאת מתפרץ אליה בלי רשות?
 הכניסה לזרים אסורה.



13

אור בקצה המנהרה

מנותקים ממה שקורה סביבם, לא שמים
 לב שקוראים בשמם ושוכחים
 סדר יום בסיסי. אבל אני בשלי, לא רוצה
 לצאת...



[5] **ד"ש | דף שמורה**
 לאה ראם

[6] **דכדפת**
 תמר הלר

[6] **בית ועד**
 מדור הלכה

[8] **מחר חודש**
 רחלי קובר

[10] **בינינו**
 עלקי דויטש

[12] **דף חדש**
 אביגיל פראגר

[13] **אור בקצה המנהרה**
 רוחי ליכטנשטיין

[29] **דפי עבודה**
 פנינה וימר

[32] **עבודה שבלב**
 עולם התעסוקה מזוית שונה

[35] **סיפור חודשי**
 רחלי נוסבוים

[38] **סלפי**
 בתיה יונה

[39] **מועדפים**
 מתוך מרחב פעילות השמורה

[15] **מבית ומחוץ**
 שושי ברוידא

[17] **בעין בוחנת**
 שולי ויסברג

[19] **דף קשר**

[21] **מי פרץ את התיבה שלי?**
 אסתי כץ



שלום לכן, נמצאים אנחנו בפתח חודש תמוז. עת התבקעו החומות, נפרצו ומאז השתנו חיינו. יש לנו ציפיה עזה שהחומות הללו ייבנו שוב ואיתן יחזרו האור, הטוב, החיבור. ולצד ציפייה זו יש את העבודה שלנו, החומות שאנחנו בוחרים לשים שבזכותן ייבנו לנו שוב חומות ירושלים.

בגיליון שלפנינו "על חומותייך" נראה את המושג "חומה" באורות שונים ומגוונים. כשהמשותף לכולם הוא שירות אישי עבורינו. שלל תפקידים יש לה לחומה והיא חלק ממציאות חיינו. לפעמים היא תוצר של הגלות, והיא החושך שלנו המסתיר את הטוב שבנו, בסביבתנו ובעולם. "יום יבוא ויפתח השער הנעול, ויקרא דרור לכל אחת מאיתנו - לכל אחת מאסירות התקווה..." ב'דף חדש' של אביגיל פראגר.

החומה לא תמיד קודרת ועבה ועוצרת. בכוחה לפעמים להביא לנו את האור, החירות, הבחירה. במדור של רוחי ליכנטנשטיין: "דווקא החומות הללו שבניתי בתוך הבית הפכו אותנו למשחררים ולחופשיים יותר. זו איכות חיים אחרת כשאנו נהנים ממנה כבר תריסר שנים..."

יש את הספור האישי, של ברכי עם תגובות מעודדות מאד ומחזקות. הכנות והפתיחות והאמת הנושבת מבין השורות בכוחן לתת כוח לבצר חומות כל אחת במקום שלה.

גם שושי ברוידא בשיתוף אישי ומחייב, בה אנחנו מעמידים את החומה כשהלבנים שלה הם צפי לרחוק, אמת, ובקשת אלוקים.

גם ב'בינינו' נוכל לראות איך לכולנו יש חומה שמרחיקה אותנו מעצמינו, מהחיבור הפנימי העמוק. החומה שאנחנו חייבים לרצות את זולתינו, ורק כך אנו קיימים. ומה עושים כדי להזיז את החומה המיותרת.

ואיך אפשר שלא בלי הספור של רחלי נוסביום על הרגישות בחומות של הזולת, מתי הוא שם אותן ואנחנו צריכים לכבד, ההתלבטות אם לעקוף ותמיד לראות אותו ולהיות איתו.

שנזכה כולנו לבשורת בניית החומות
לראות את נחמת ציון במהרה בימינו אמן.
המערכת.



אם חומה היא - נבנה עליה!

'פתחנו לכן שולחן' והגשנו את הדברים המלאים במסגרת, ברשותך כן רק אצטט ואביא את עיקרי הדברים:

"אל אשר תלכי אלך" (רות א' ט"ז)

"כיון ששמעה נעמי כן, התחילה סודרת לפניה הלכות גרים. אמרה לה: בתי, אין דרכן של בנות ישראל לילך לבתי תיאטראות ולבתי קרקסאות של עכו"ם, אמרה לה: אל אשר תלכי אלך."
(רות רבא ב' כ"ב)

שואל בעל 'נחלת יוסף' וכי זה הדבר, המשמעותי שנעמי צריכה לציין בפני רות, כאשר היא מנסה לצייר לה מה משמעות חייהן של בנות ישראל: בתי, אין דרכן של בנות ישראל לילת לבתי תיאטראות?...

ועונה, ומוכיח מעוד מקורות שונים, ש-כן! הפך ההליכה בדרך התורה, היא הליכה לבתי תיאטראות!

התרבות וההווה הגויי אינו 'עוד' תעסוקה במהלך היומיום, אלא מערכת משומנת של דרך חיים **שתכליתה להרחיק את האדם מהרהורי אמת.**

מזמינה אתכן לעיין לעומקן של דברים במסגרת,

שכוחן יפה תמיד - ויפה שבעתיים לנו, הנאלצות על כורחן להתחכך עם החברה שמחוץ לחומות...

ביום המיוחד הזה, כשאלפי נשים מתאספות יחד כדי לחבור ולהתקשר לדרך הקדושה והטהרה,

יש כאן הרבה יותר מאשר התאספות של חיזוק.

יש כאן באולם מליוני רגעונים קטנים וגדולים של אלו השומרות על החומות,

של אלו שלא נותנות לסדקים של ליצנות ורוח זרה לשרוט להן את הנשמה,

ואורגות יחדיו מלאכת מחשבת של כיסויים,

נכון שהיום תמוז, ואנחנו קרובות הרבה יותר ל"ז בתמוז מאשר לחג השבועות,

ועדיין, יש לי חשק גדול מאד לשתף אתכן במייל שקיבלתי. מיד אחרי החג מדוע?

ראשית, כי זאת כוחה של קהילה, כוחן של נשים הנדברות אישה לרעותה ואומרות לאחיותיהן:חזק!

ושנית, כי דווקא ביום הגדול הזה, בו זכינו שבנייני האומה שבירושלים מארח ועידה יקרה כל כך להקב"ה, דווקא היום ראוי להרים על נס ולשוחח על אירועים מפלנטה אחרת, הרבה יותר גבוהה....

וזה הדבר ששלחה לי חברת שמורה. 'מעדן' משובח ומענג במיוחד שעלה על שולחנה בחג השבועות.

היא צירפה אליו כמה מילים, מתוקות לא פחות מהמעדן עצמו. וכך היו דבריה:

לא מתאפקת מלשלוח לך...

חבל שלא שלחתי לפני שבועות,

אבל בשבילי... זהו חלקי מה"בעינין לכם".

טעמתי, ראיתי כי טוב, וחשבתי להכניס את המעדן להקפאה ולהגיש לכן בחג השבועות הבא.

ואז קפצו להם המחשבות: לא חבל?

לא חבל על שנה שלימה שנחיה ללא המתיקות הזאת?

אז הנה, גם אני לא התאפקתי במיוחד לאור העובדה שהדברים היפים הללו התחדדו לי דווקא במהלך השבועות האחרונים בשעת ההכנות לכנס הגדול, הדיונים העמוקים בנושא ההגות והחשיבה על כל בדל של דבר המוגש לפניכן ביום הזה.

זאת בנוסף, כמובן, להתאמתם של הדברים דווקא לגליון הבונה חומות.



אישי וקהילתי,
סביב כלי המשכן שלהן.
אורגות
ועורגות לטוות קשר בר קיימא, מול אביהן שבשמים.

מאחלת לכולנו לחזק את החומות,
ול להיות יציבות מספיק
כדי שנוכל לבנות ולהקים מעלינו-
טירות כסף.
לאה

והנה דבריה ללא השמטות:

לא מתאפקת מלשלוח לך את מילות הזהב של בעל נחלת יוסף על מגילת
רות,
הרגשתי כאילו הוא היה במקום העבודה שלי...
חבל שלא שלחתי לפני שבועות,
בשבילי, הלימוד של הפירוש הזה בחג הוא חלק מה"בעינין לכם".

"אל אשר תלכי אלך" (רות א' ט"ז)

"כיון ששמעה נעמי כן, התחילה סודרת לפניה הלכות גרים.
אמרה לה: בתי, אין דרכן של בנות ישראל לילך לבתי תיאטראות
ולבתי קרקסאות של עכו"ם, אמרה לה: אל אשר תלכי אלך."
(רות רבא ב' כ"ב)

ונפלא הדבר שלפי ביאורם מתחילה נעמי הלכות גרים לא מגופי תורה,
מתרי"ג מצוות עשה ולא תעשה, אלא כאילו מן הצד - ממניעת הליכתה
לבתי תיאטראות וקרקסאות. משמע שחז"ל ראו בדבר יסוד מוסד
לקבלת עול מלכות שמים. ולכאורה אתה תוהה ושואל, כולי האי כיצד?
אך דבריהם, כמו דברי תורה, פעמים עניים במקום זה ועשירים במקום
אחר. בגמרא (ע"ז י"ח:) נקראים כל בתי שחוק הללו מושב לצים, שעליהם
הכתוב אומר: ובמושב לצים לא ישב כי אם בתורת ה' חפצו (ת' ה')

א'). מתוך דברי הכתוב האלה אנו שומעים שמושב לצים ותורת ה' הם
דברים מנוגדים, המכחישים זה את זה. והרי אנו יודעים שתורת ה' היא גם
דרך חיים וגם תפיסת עולם שלמה. שמע מינה, שגם מושב לצים מתיימר
להיות דרך ושיטה, שאם לא כן אין כאן הקבלה שכנגד. ואמנם, על דברי
הנחש "והייתם כאלקים יודעי טוב ורע" מעירים חז"ל: "מכאן שהיה ליצן
(מדרש שו"ט). וודאי שבדברי ההסטה, שפתח הנחש כנגד ה', ספונה
השקפה מסוימת אף שאינה נהירה לנו, והיא שהיתה המכשול הראשון
למין האנושי. יוצא לנו שענין ליצנות אינו מוסב על דיבורים מצחיקים,
אלא אפילו שיטות עמוקות, מכיוון שאין בהן התאמה עם האמת, הרי זו
ליצנות. ולצים אינם אנשים חומדי חידוד והומור אלא בעלי דעות מוטעות
ומטעות. לפיכך נמנית כת לצים בין ד' כיתות, שאינן מקבלות פני
שכינה (סוטה מ"ב). וזהו הכתוב בתהלים 'תורת ה' כנגד מושב לצים'.
נחזור לענין בתי תיאטראות וקרקסאות. אין אנו יודעים מתי התחילו בני
אדם להשתמש בהם ומה היתה מטרתם. אבל מדברי חז"ל שכללו אותם
בגדר מושב לצים אנו למדים שהללו היו לא בתי שעשועים בעלמא אלא
שבאו לחנך את האדם ולהדריכו בחייו.

ואם נמתחת עליהם ביקורת חמורה כל כך שאין זו אלא ליצנות, באה
המצאות בימינו וחותרת על ביקורת זו. כמה דיבורים יפים, למשל נאמרו
ונשנו על התיאטרונים ואביזריהו, שישמשו כביכול מקדש אנושי לחינוך
ולשיפור המידות. ולא די שלא הועילו אלא אף נעשו סרסורים לגרות כל מיני
יצירים רעים. כי אין עצה ואין תבונה בתרופות שבדורופאי אליל לתיקון האדם.
וכשבאה נעמי להדריך את רות בדרך היהדות, צריכה היתה לבטל תחילה
כל היסודות והמושגים שהיו בלבה ירושה ממואב. ודיבורה הראשית אליה
היה; בתי, תדעי לך שכל תפיסת החיים שונה אצלנו מאצל הגוים. אין דרכן
של בנות ישראל לבקש אמת ויופי בבתי תיאטראות ובבתי קרקסאות, כי
לפי השקפתנו אין שם אלא שקר ודופי. - ומה שהתחיל ספר רות, בא ספר
תהלים ומשלים: אשרי האיש אשר לא הלך וגו' ובמושב לצים לא ישב, כי
אם בתורת ה' חפצו - יש לנו דרך אחת ותורה שמה! רק היא המפלסת את
מעגלי החיים ורק היא המחנכת את האדם לטוב לו.



בית ועד

שאלות שהונחו על שולחנם של מוצ"ים מטעם הגאון רבי ישראל גנס שליט"א, נשיא השמורה לשאלות: shoalot@smora.org



דפדפת
תמר הלר



עלי שור

שְׁמַעְתִּי דְבוּרִים כִּי יֵשׁ
חוֹמָה כְּזֹאת - לֹא תִתְבַּיֵּשׁ,
לֹא מְנַסֶּה אֶךְ לְהַעֲזִיז:
עוֹמֶדֶת רְגוּעָה **as is**

חוֹמָה כְּזֹאת, כְּמוֹ אֶרֶץ גִּשְׁן,
בְּנוּיָה כְּמוֹ מַאֲבְנֵי הַחֲשׁוֹן,
שׁוֹמְרִים הַפְּקִידָה לְרִבְבוֹת,
בְּנוּיָה מַאֲבָנִים טוֹבוֹת...

בְּלִי לְפֶתַח - כְּלָה עֲצָמָה,
מְחַבֶּרֶת לְעֲצָמָה
טְבְעֵי לָהּ לְהִיּוֹת כְּזֹאת,
חוֹמָה עוֹמֶדֶת מוֹל פְּרָזוֹת....

שְׁמַעְתִּי דְבוּרִים - נֶסוּ,
כְּמַעֵט בְּשַׁעַר נִכְנָסוּ,
אֶךְ לְמוֹלָה - בְּלִי לְבַחַר,
בְּמוֹגוֹ וּבְכָלוֹ אַחֲוֹר...!

לֹא מְבַקֶּשֶׁת אֶךְ אֲשׁוּר,
מִשָּׂא, מִתָּן, אֶךְ לֹא גִשׁוּר,
לֹא מִתְנַמְמֶקֶת מוֹל אֶפְשׁוּר,
לֹא מִתְפַּתָּה לְכָל קִשׁוּר (!)
לֹא מִתְנַצֶּלֶת עָלַי - שׁוּר...

עַל חוּץ וּפְנִים - הִיא מְגִינָה
וְאוֹר בָּהּ, שִׁיר וּמְנִיגִינָה,
וּמִי הִיא זֹאת? עוֹד לֹא אֶמְרְנוּ
וּמִי זֶה? אֶתָּה!
סְגְרָנוּ:!

שאלה

מרחק בעבודה עם גברים

במסגרת עבודתי אני עובדת הרבה מול גברים כאשר בהרבה מהמקרים הם עוזרים לי מבחינה מקצועית, כגון לאתר תקלות שלא הצלחתי, להכיר לי כלים מקצועיים חדשים וכדו'. מבחינת הנימוס וכן מבחינת הכרת הטוב אני נדרשת להגיד תודה. אמנם לפעמים אחרי עזרה גדולה של מישהו המילה תודה היא קצת עלובה ולא מביעה מספיק. האם מותר להביע תודה בצורה שמביעה יותר את הכרת הטוב המתבקשת?

לכאורה יש כאן התנגשות בין שני ערכים חשובים, הכרת הטוב מצד אחד, וצניעות מצד שני. בשאלות כגון אלו התשובה יכולה להיות כללית בלבד, כי המינון הנכון משתנה לפי הנסיבות. ולכן ננסה לתת קווים כלליים לתשובה.

נקח לדוגמא את ענין שאלת שלום. חז"ל המליצו לנו להקדים שלום לכל אדם אפילו לנכרי בשוק. עוד אמרו חז"ל גדול המלבין שיניים לחבירו (דהיינו מקבלו בחיוך ונותן לו הרגשת חמימות) יותר ממשקהו חלב. אמנם כל זה מדובר בין גברים לגברים או בין נשים לנשים, אך כאשר מדובר בין גבר לאשה הורו לנו חז"ל שאין שואלים בשלום אשה כלל. ומתחו ביקורת חריפה על שלומית בת דברי שהגיעה לאן שהגיעה בגלל שהיתה שואלת בשלום כל אדם (שלומית) ומדברת עם כל אדם (דברי). נמצינו למדים שכאשר מדובר בגבר זר הצניעות יותר חשובה ממתן תשומת לב וחביבות. אמנם הורו פוסקי זמנינו שמותר במקום הצורך לומר שלום או בוקר טוב כאשר זה לא נעשה למטרת ידידות אלא כמשפט של התחלת שיחה וכדומה.



שזה שבח אישי ולא קשור להכרת הטוב. והכלל בכל זה, שאף שאין לוותר על הדרך ארץ והנימוס אבל הדבר צריך להיות עניני מבלי נתינת חום והרגשת קרבה רגשית. נראה שיותר קל לעשות כן כאשר מחזירים תשובה במייל וכדומה, כיון שבזה אפשר יותר לשקול את המילים, וכמו כן לכתוב קצר ולענין.

לגבי נידון השאלה, בודאי הכרת הטוב מחייבת התייחסות נאותה. אמנם היא צריכה להיות ענינית בלבד מבלי לגרום לקרבת רגשות מיותרת, לשבח את גופו של המעשה ולא את האדם. לדוגמא, מותר לשבח אדם שעזר על התועלת שנגרמה עקב עזרתו כפי שהכרת הטוב מחייבת, אבל אין לשבח את פקחותו האישית של אדם זה,

שאלה

מתנה לגבר

מקובל אצלנו במשרד לקנות מתנה מכל הצוות לעובד שעוזב או לרגל שמחה במשפחה, האם מותר להשתתף במתנה כזו שניתנת לגבר?

שאלה

אמרו לי שיש בעיה שאישה אומרת לגבר "שלום" לא הנושא לדרוש בשלומו אלא הנקודה של אמירת המילה עצמה: 'שלום' זה מאוד תוקע מכיוון שלדוגמא: גבר נכנס למשרד ואניככה מהנהנת בראשי לאמירת שלום מאוד מנסה להימנע מהאמירה עצמה, אך לפעמים אין ברירה ואני לא מוצאת מוצא אחר מלומר את המילה הפשוטה והבנאלית: 'שלום'. עוד נקודה: הרבה פעמים לומר: בוקר טוב/צהריים טובים נשמע הרבה יותר ידידותי מהמילה הפשוטה -שלום. הייתי רוצה לדעת האם אכן יש בעיה חד משמעית לומר את המילה "שלום"

אודה לתשובתכם!

אכן יש משהו יותר רשמי ב'שלום' מאשר ב'בוקר טוב' אולם לגבר אסור לשאול בשלום אישה,

ולכן, כשאת מחזירה לו שלום הוא בדרך כלל עונה באותה שפה... אם את יכולה להגיד "בוקר טוב" רשמי וכד' זה יכול למנוע ממנו את המכשלה לענות לך ב'שלום'

כמובן, שאם הוא אומר לך בוקר טוב/ היי/שלום וכו' אז כמובן לענות שלום קר ויבש... זה הכי טוב;



חודש תמוז

חומה ומגן

באבלות על ירושלים אנחנו פונים לחומה הזאת שהגדירה את המקום של קדושת ירושלים - "חומת בת ציון הורדי כנחל דמעה..." (איכה ב,ח) אלה שמתאבלים על ירושלים הם שומרים שמפקידים על חומותיה "על חומותייך ירושלים הפקדתי שומרים... לא יחשו..." (ישעיהו סב,ו) "אלה השומרים כינו לבני ציון שאין להם עסק אחר כי אם יתמידו בבכי ואבל כשומרי החומות שאינם זזים מן השמירה" (מצודות דוד) השומרים האלה לא יפסיקו מלהזכיר כל היום וכל הלילה את חורבן חומות ירושלים

גם הקב"ה אומר, בכל זמן הגלות לא נשכחה ירושלים - "הן על כפיים חקתיך חומתיך נגדי תמיד" (ישעיהו מט,טז)

מהי החומה הזאת המדוברת שבחורבנה - חרבה העיר?

בחודש תמוז נקבע צום הרביעי, שבעה עשר בתמוז.

חמישה דברים ארעו לאבותינו באותו היום:

"בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות ובטל התמיד והובקעה העיר ושרף אפוסטמוס את התורה והעמיד צלם בהיכל" (תענית ד,ו)

מכל חמשת הדברים הצום נקבע בעיקר על בקיעת החומות של ירושלים כמו שאומרים בפזמון של הסליחות לשבעה עשר בתמוז -

"יום גבר אויב ותבקע העיר"

קדושת ירושלים תלויה בחומה, ירושלים לפנינו מן החומה זה המקום בו היו אוכלים קודשים שנאכלים בכל העיר, נטע רבעי ומעשר שני, כל מה שנאכל בקדושה ובטהרה בירושלים.

החומה יוצרת 'רשות היחיד' של עיר - מבדילה מחוץ ומגדירה צורת חיים שבתוך

"הובקעה העיר" זה חורבן נורא ואיום של צורת האדם.

הגמרא אומרת שירושלים אלמלא דלתותיה ננעלות בלילה היא היתה חלילה רשות הרבים...

כשהובקעה העיר ירושלים, המקודשת, נהיתה רשות הרבים

האדם הוא רשות יחיד - והוא הפך להיות רשות רבים, וכשהוא נהיה רשות רבים אז כל מחשבה וכל הגה שהוא מוציא מפיו - רשות הרבים מדברת מתוך גרונו"

(שיעורי רבינו, ר' משה שפירא זצוק"ל)

"האדם נברא כדי לחיות ברשות היחיד .

רשות הרבים זאת רשות שכל מי שרוצה נכנס לשם. אדם שחי ברשות הרבים הוא אף פעם לא 'הוא עצמו' הכוונה שהוא במעבר שכל מי שרוצה נכנס לשם.

אדם צריך להיות הוא בעצמו, הוא לא יכול לממש את העצמיות האישית שלו, כשהוא שווה כל הזמן ברשות הרבים. כל מילה שהוא אומר זה לא שלו אלא פועל יוצא של חיי ברשות הרבים.

כיום אנחנו לא חיים ברשות יחיד בכלל, אנו חיים ברשות רבים...

חומה של התמסרות איתנה ומתקיימת בכל מצב

כנסת ישראל משתבחת וקוראת לעצמה בשיר השירים - "אני חומה" ורק בזכות אותה חומה אפשר לבנות עליה טירת כסף.

"רבי ברכיה פתח "אחות לנו קטנה..." - זה אברהם שאיחה את כל באי העולם.

"קטנה" - עד שהוא קטן היה מסגל מצוות ומעשים טובים.

"מה נעשה לאחותינו ביום שידובר בה" - ביום שגזר עליו נמרוד לירד לתוך כבשן האש.

אמר הקדוש ברוך הוא "אם חומה היא" - אם מעמיד דברים כחומה.

"נבנה עליה טירת כסף" - נצילנו ונבנה אותו בעולם.

"ואם דלת היא" - אם דל הוא במצוות ומעשים טובים "נצור עליה לוח ארז" - מה הצורה הזו אינה אלא לשעה כך אין אני מתקיים עליו אלא לשעה.

אמר לפניו, ריבון העולמים "אני חומה" - מעמיד אני דברי "ושדי כמגדולות" - זה חנניה מישאל ועזריה "אז הייתי בעיניו כמוצאת שלום" - שנכנס בשלום ויצא בשלום

(בראשית רבה, פרשת לך לך)

כאשר אנו מתבוננים בתולדות חייו של אברהם אבינו הם מצטיינים במלחמות ומאבקים כנגד כל העולם - מה שלא מצאנו אצל יצחק ויעקב. כדוגמת מה שמסר נפשו לפול לכבשן האש ואחר כך ניהל מאבק בכל מקום ומקום להשפיע על בני אדם להאמין בה' יתברך היחיד והמיוחד כמו שהאריך הרמב"ם וכמו שאמרו חז"ל "ויגד לאברהם העברי... כל העולם כולו מעבר אחד והוא מעבר אחר"

וכך כתב ר' אברהם בן הגר"א בפרוש על תפילת שמונה עשרה - "ואברהם אבינו בטח בה' בתכלית הבטחון שמסר עצמו בכמה סכנות בעבור כבוד שמו יתברך" ומכיון שמסר נפשו מתוך תכלית הבטחון כ'חומה' "לכן באה לו במחזה 'אנוכי מגן לך...' להושיעך מכל הסכנות שלא ישלטו בך מאומה וזהו שכרך הרבה מאוד על גודל הבטחון שלו. לכן מסיים ברוך אתה ה' מגן אברהם" (רינת חיים ביאורי תפילת שמונה עשרה)

ועוד שורה של תמוז

כדי ליצור עיר עם מהות, עם צורת חיים של קדושה הכרח שתהיה חומה שמבטאת את היות הדברים קבועים וקיימים. זאת הצורה של החיים כאן, מה נכון, מה מתקבל וגם מה לא... והלוואי שנזכה בקרוב שהקב"ה יהיה לנו לחומת אש סביב...



לרצות או לרועץ

"הבטחת אתמולי!" מתזכר אלי ופרצופו כבר מחמיץ, בחושיו הדקיקים הוא מזהה את ההיסוס שלה.

"כן?" נעמה לא בטוחה שהיא זוכרת, אבל אחרי התנומה הקלה באוטובוס, הזיכרון שלה באמת לא חזר עדיין לעצמו. מה היה לה שהבטיחה פיצה? ולהיום! אז מתי היא תשב על התיק שחייב להיסגר היום?

"כן, כן!" מאשרים מירי ואלי במקהלה, ושבי בת השנתיים רק מהנהנת במרץ, מחקה את אחיה הגדולים.

"בסדר, אז נעשה פיצה." מחייכת נעמה. הילדים שלה בטח לא אשמים בזה שהיא מנסה להגדיל הכנסות, וגם לא בזה שקשה לה אימים לענות לזיוה בשלילה.

הם עולים הביתה. שתי דקות להתארגנות, מדידת חום לאושי, ונעמה מתיישבת בסלון עם המחברות של מירי. "איך כתבת פה?" היא מזדעזעת, "מה המורה אמרה לך על הכתב?"

"שהוא לא יפה ושאני אתקן." אומרת מירי ומקמטת את גשר אפה, "אבל אין לי כח. מחר."

"מחר? טוב, בסדר." משלימה נעמה, מסתכלת על בתה שכל כך שונה ממנה. היא לא היתה יכולה להשאר כך שאננה בידיעה שמישהו עומד בחוסר סבלנות ומצפה ממנה לתיקון או לשינוי.

או לפיצה. הנה, אלי מושך לה ביד - "אמא, מתי תעשי לנו ת'פיצה? אני כבר נורא נורא רעב!"

"ולא פיצה על פיתה!" מבהירה מירי בטון על גבול התובעני, "טוב? הבצק שלך הוא הכי טעים!"

"אני אלך להכין את הבצק," מחייכת אליהם נעמה בחיבה, ומשום מה החיוך לא יוצא לה ממש סימטרי, "ואת, מירי, תכניסי בנתיים יפה את כל המחברות לילקוט!"

"זה יהיה מוכן למחר, כן?" זיוה אפילו לא מחכה לתשובה, היא כבר יודעת שעל נעמה אפשר לסמוך. "כן, ודאי." אומרת נעמה ומרפרפת בעיניה על החומר. מישהי ממלמלת משהו בקצה המשרד, נעמה יודעת מי זו, גם בלי להסתובב. אין מה לעשות, אם היא מקנאה, שתיקח גם היא שעות נוספות על עצמה. זיוה תשמח מאד בכל מי שתתרום למאמץ המשרדי של השבוע האחרון.

"השבוע האחרון?" יוסף צוחק מעבר לטלפון, "אחת לכמה זמן יש לכם במשרד כזה שבוע אחרון, הא?" הם מדברים בטלפון; נעמה רצה לתחנה, קצרת נשימה, כדי להספיק את האוטובוס של ארבע ורבע, והוא עוד רגע נכנס לכולל. "לפחות היום לא נשארתי."

"לא," אומרת נעמה, ולא מוסיפה שאת מחר היא כן הבטיחה לזיוה, "אבל לקחתי עבודה הביתה."

"לאושי עלה חום," אומר יוסף, "נתתי לו נורופן, והוא חזר להתנהג כרגיל." "אתה חושב שאמא שלך תסכים לשמור עליו מחר, אם יהיה לו חום?" נעמה מדלגת על מדרגות האוטובוס.

"יתכן." אומר יוסף, "אולי באמת תשאלי אותה."

נעמה לא ששה להצעה, אבל אין לה ברירה. היא תדבר עם חמותה, אבל לא עכשיו. עכשיו היא תנצל את הדקות לנים לא נים, כדי שתגיע שפווה יחסית הביתה, לילדים - - -

השעון בפלאפון מעיר אותה בדיוק ברגע הנכון, כשהאוטובוס מסתובב לרחוב שלה. היא מבליעה פיהוק, מצלצלת ויורדת. שלשה ילדים רצים לקראתה, מקומטים ומיזעזעים כדבעי. "איך ירדתם ככה?" היא שואלת.

"אבא הרשה לנו לחכות לך!" אומרת מירי בת השבע בעליזות ותוחבת את כף ידה בידה, "נכון תעשי לנו פיצה לארוחת ערב?" "פיצה?"



**רוצה לשמוע קצת יותר,
ולדעת איך לעזור לעצמך?**

**היכנסי לקו
'שמועה'
02-6440292**

**והאזיני להרצאה מאת
רחל מונטג, ממרכז קיוויתי.**

קיוויתי
מידע וסיוע רגשי

שעתיים אחר כך שני שלישי מהפיצה כבר אינם, נאכלו על ידי הילדים; והשליש האחרון מצפה בתנור לארוחת הערב של יוסף ושלה. המטבח נוצץ, כדי שיהיה להם נעים לשהות ולאכול בו, והיא יושבת ומקפלת כביסה ומנסה לחשוב אם להתחיל עם העבודה המשרדית לפני שיוסף חוזר הביתה, ואז היא תצטרך להפסיק באמצע, או לחכות אחרי שהוא יחזור והם יסיימו את הארוחה המשותפת. היא לא רוצה שהוא ירגיש שמהו פה על חשבון.

לא, לא נראה שהוא מרגיש כך. כשהוא מגיע בבית שוררים שקט, סדר ושלווה, והוא מחמיא לה על הריחות הטובים ועל הבית המתוקתק.

נעמה מחייכת בשביעות רצון, אבל לאחר שעה ורבע, כשהיא יושבת מול מסך המחשב ובוהה בעייפות בכל מה שעליה לעשות כעת - נמוג החיוך ונעלם אט אט. ואז כבר לא עוזר לה שכל בני משפחתה נמים כעת מרוצים ושבעי רצון, וגם לא הידיעה שזיוה תהיה מרוצה מעבודתה, כמו תמיד.

עד הפעם הבאה, כמובן. או ליתר דיוק - עד הפעם בה היא תגיד לילדים או לזיוה או לא משנה למי: 'לא'.

ולא טוב לה כשהיא חושבת על זה. היא חשה קרובה להתמוטטות, מותשת מהמאמץ היומיומי לתפקד היטב בכל החזיתות כדי שכולם יהיה רגועים. מרוצים.

כי - - - עד מתי היא תרצה את כולם?

* * *

שאלה טובה, נעמה. שאלה שמעידה על מצב שכלל לא משביע רצון. לא רק בשבילך, אלא גם בשביל האחרים. כן, אלה שעושים רושם כל כך מסופק, מרוצה ומחמיא.

הרי מי כמוך יודע כמה זה זמני. ודאי גם את מכירה את האימרה: "מול כל מישהו מרצה - עומד אדם לא מרוצה."

רוצה לשמוע איך יוצאים מהפלונטר?

האזיני לדבריה של רחל מונטג בקו השמועה: 02-644-0292

מאחורי החומה

זה זמני שהיא אכולת כחדים. שקופים כאלה, לא ממש עבים ומשתלטים שעושים התקפי חרדה קליניים, רק ככה מתפרסים בפינות, חומקים בין הצללים, אוכלים לתיאבון פירורי אנרגיה ומתרבים על חשבונה. מה יהיה, מה עושים, מה יצא ממנו. איך נספיק, מאיפה יהיה לי, מה יהיה הסוף? מי יגיד לי אם יהיה טוב, ומתי הוא יגיע? מי ישמור עלי מכל התרחישים המפחידים?

זה זמני שהיא מוקפת המון אדם ומשפחה ואוהבים, ועדיין לעיתים כל כך בודד לה עד חורמה,

זה זמני שיושבת אישה יהודיה משלנו, ובתוך עמה היא יושבת, ובליבה חומה.

חומה שחוסמת ממנה לראות ולהרגיש את כל האור שבוקע מתוך נשמתה, את כל טוב ה' שממלא את עולמה.

ידיה עוסקות במצוות ובונות עולמות, וליבה נצור מאחורי חומות עבות, רחוק ולא נגיש, ולא מרגיש.

מהבוקר עד הערב היא מזינה את נשמתה במיטב המעדנים משובחים, והיא אוכלת בלי לחוש את הטעם. ממשיכה לחפש ונשאר רעבה.

והלב יוצא אליה, אל אותה אישה בגלות כה חייכנית ואסטטית למראה, שיש לה הכל ברוח ובגשם אבל יש לה גם חומה שמפסיקה.

ועל החומה הזאת שווה לבכות, ולהתגעגע, ולהתפלל. כי מים שחקו אבנים, ואולי מי יודע, הדמעה שלך היא זאת שחסרה.

יום יבוא ויפתח השער הנעול, ויקרא דרור לכל אחת מאיתנו - לכל אחת מאסירות התקווה. אז יוסר המסך מעל עיניך, ותראי איך כל גרגרי היום יום השחוקים והאפורים למראה עליהם דרכת, הפכו ליהלומים הממלאים כל פינה.

תראי איך בכל המקומות בהם חשבת שאת בודדה ורחוקה, בעצם היית כל כך קרובה, ומוגנת וחבוקה.

זה רק זמני, כל המצב הזה, של אישה שקמה בבוקר של שמש זורחת ובליבה מעונן אימה. ראשה כבד, היא גוררת רגליים ליטול שחרית ולא סגורה על היום הזה שרק התחיל, עוד בכלל לא סגורה על עצמה.

זה רק זמני, שהיום החדש לא שר לה שום שיר בינתיים, רק מלחיץ אותה עם המון המון מטלות בלתי אפשריות, וראש חודש שנזכר לה פתאום לא אומר לה שום דבר מיוחד, חוץ מזה שצריך חולצות לבנות והן עדיין מקומטות.

זה רק זמני שכל הבית מצביע עליה באשמה, ושואל למה לא עשית, לא הכנת, לא ארגנת, לא קנית, ושהשעון צועק עליה מהר מהר מהר, את מאחרת.

זה רק זמני שהצרחות של הבינונית ששוב עשו לה ונגעו בה, נשמעות לה כמו רעש מנסר במיוחד ומנקב עור התוף, וששיירת הילדים הנדחקת סביבה במטבח, ורק מנסה לקחת סנדוויצ'ים וללכת, מרגישה לה כמו עדר של בוסים קצרי רוח וזעופים במיוחד.

זה רק זמני שהיא הולכת ברחוב ולא רואה אנשים. רק בגדים, רק פאות, רק מותגים, רק מסכות חייניות יותר או פחות. זה זמני שגם היא מתבלבלת לפעמים למדוד כך את עצמה. זה זמני שהיא רצה לכל מיני מקומות שמושכים אותה בחבלים של צריך, זה זמני שאין לה רגע לחשוב אם היא בעצם גם רוצה.

זה זמני שרוב העשייה והטורח שלה מרגישים לה אפור ושגרתי ומובן מאליו, ואילו הרגעים היפים והמיוחדים - נדמים נדירים ובודדים. זה זמני שהיא חושבת שהיא עושה בשביל אנשים, כי כולם, כדי שיהיו מרוצים ולא יבואו אליה בטענות, או כדי שיגידו שהם מעריכים.

זה זמני שהיא מרגישה הרבה יותר את מה שלא הספיקה מאשר את מה שכן, הרבה יותר לא בסדר מאשר בסדר, הרבה יותר את הקשיים מאשר את החסדים.



על חומותיי!

הייתי אז אם צעירה לחמישה זאטוטים קטנים, כשירה, בריאה, מתפקדת ו... רואה! כמו כל אמא, תמרנתי בין עבודתי כמורה לבין אין ספור העיסוקים של הבית ובכללם הצורך להעסיק את הילדים ולספק להם שעות עניין על מנת להפיג את השיעמום. מהר מאד הגיעו לעזרתי הסרטים של גרובייס ודומיהם. זה היה מרתק. אפילו אני נהניתי מן המקצועיות שהלכה והשתדרגה מדיסק לדיסק. בהמשך זה היה חסידישקייט ועוד שלל המצאות מדיה ויזואליות שחדרו עמוק עמוק אל תוככי המחנה בלי שנשים לב, בלי שנניח אצבע על הדופק. הסרטים הללו היו בייבי סיטר מצוין ואפילו אמצעי ליצור קשרים חברתיים שכן המסך הביתי הפך להיות הקולנוע השכונתי וילדי היו לכופולריים ולמקובלים במיוחד בקרב ילדים שבביתם לא היה מחשב. הנורה האדומה שהבזיקה בראשי הייתה באחת השבתות כשאני נחה אל תוך הבוקר במיטתי ופתאום אני שומעת את ילדי מחקים קולות, דמויות ותנועות מתוך אחד הסרטים. משהו בי זע באי נוחות. לא. לא לזה התכוון המחבר, כלומר מקימת הבית היהודי לפני כמה שנים. הדבר האחרון שחלמתי עליו הוא ילדים שמתחפשים לדמויות מן הסרטים. ניסיתי להילחם בנקיפות המצפון. שכנעתי את עצמי שהכל כשר ושאני צריכה את המחשב לצורכי עבודה ושהעולם המתקדם והמודרני מחייב את הנוכחות של הדבר הזה בחיינו, ושאם לא אתן להם לצפות בסרטים כשרים אז מי יודע היכן הם יחפשו את הסיפוק הזה, ועוד שלל טיעונים מטיעונים שונים שהדהדו במוחי הקודח ובמצפוני המייסר...

תראי עין בעין איך כל הפחדים היו רק נביחות כלבים מוקלטות שבקעו ממגברי ענק, אך מעולם לא היתה בהם כל ממשות. איך היתה לך הבטחה והיתה לך שמירה, והיתה יד שלקחה אותך דרכם אל הטוב האמיתי שלך, ולפעמים גם יכולת לחוש בה ולהירגע.

עוד תראי איך כל הנושאים הכי מעיקים ובלתי פתירים שלא הצלחת להצליח בהם, היו כמו שבילים שעזרו לך להפסיק להסתובב על השוליים החיצוניים של החיים ולחפש תשובות פנימה, ועוד יותר פנימה, עד לנקודת הלב ועד לכוחות המיוחדים הטמונים בך, שכל כך שיוועו לצאת לאור.

אז גם תגלי אותם מחדש, תראי אותם במלוא תפארתם וזוהרם ובעונק קומתם, את כל אותם נשמות שזכית לטרוח בהם ומסביבם כל אותם ימים ולילות, ולא יהיו לך יותר שאלות. ולא תאמיני איך היתה לך הזכות, ואיך בנס עמדו לך הכוחות. ואיך הפקידו בידיך ילד יהודי, ששינה את פני ההיסטוריה והרעיש בכל מעשה שלו עולמות.

איך כל הלכלוך שהם מייצרים יראה לך מחדש כהזדמנות לצחצח לעצמך את הנשמה, איך כל הרעש שהם עושים ישמע לך מחדש כמנגינת חיים עריבה, ואיך כל אלף הצרכים והבקשות שלהם יתפרשו לך כאלף הזדמנויות לממש את השותפות שלך בגידולם, לקחת חלק, לזכות להיות מעורבת יותר בפרויקט הנדיר ההולך ונבנה.

יום יבוא וטבעת החנק תסור מעל צווארנו ויתמוססו אבני החומה,

בינתיים,

אנחנו בונות בחושך, עם להאמין, בלי לראות. ואיזו חכמה.



הקלדות פה ושם בוורד. הפכתי תלולית יותר במזכירה שמעבר לקו שיושבת ורואה את המסך למול עיניה ונחיצותו של המחשב הביתי הלכה ופחתה מיום ליום.

או אז ביום בהיר אחד (אני מקווה שהוא היה בהיר, לא ממש יכולתי לראות...) הטלתי את הפצצה בבית והכרזתי: מהיום, אין יותר מחשב, לא סרטים, לא אינטרנט וגם לא נגנים או הורדה ממצלמה ללא פיקוח של אבא! השינוי היה קשה. עברו עלינו שלושה ימים של תוהו ובוהו מוחלט. הילדים שבבת אחת נותקו ממסך המחשב נאלצו להתרגל חזרה לחוויות ילדות עתיקות כמו רכיבה על אופניים, משחק במתקני הגינה הציבורית ושאר משחקים ששייכים לעולם הקדמון. הם היו מתוסכלים ואני עצבנית וחסרת מרגוע. הסתובבו סביב עצמם כמו סביבון והפזמון: "משעמם לי", או: "רק את לא מרשה", או: "לכולם מרשים" - הפך להיות ההמנון של אותם שלושה ימים.

אבל האמנה לי זה היה שלושה ימים בלבד, שבעים ושתיים שעות, לא יותר מכך. אחר כך חזרו השקט והשלווה והשלום לשכון בבית. הילדים פתאום גילו שאפשר לחיות גם בלי מחשב, אני שהשארתי את המחשב לצורכי מייל ו-וורד בלבד, נגמלתי מן התלות המוחלטת בו ואיכות החיים כאן השתפרה לבלי היכר.

דווקא החומות הללו שבנתי בתוך הבית הפכו אותנו למשוחררים ולחופשיים יותר. זו איכות חיים אחרת כשאנו נהנים ממנה כבר תריסר שנים, אור שגילינו אותו דווקא מתוך החושך!

אבל בהמשך זה הפך לתרבות צפייה של ממש. הם היו יושבים שם בחדר, עיניים תקועות ובוהות במסך, מנותקים ממה שקורה סביבם, לא שמים לב שקוראים בשמם ושוכחים סדר יום בסיסי. אבל אני בשלי, לא רוצה לצאת מאזור הנוחות שלי.

כשעזבתי את ההוראה נוסף נדבך חדש למחשב שלנו: אינטרנט. אז בימים הללו לפני למעלה מעשור כאשר נט-פרי היה בחיתוליו ואני בכל אופן לא הכרתי אותו, עשיתי סינון ששמו "מנגנון בקרת הורים", וכך הייתי סמוכה ובטוחה כי אני, ויותר נכון ילדי, מוגנים מכל ההשפעות החיצוניות של המחשב וכל מה שיש כאן בבית הוא כשר וישר וטוב!

אבל אז הגיע העיוורון ובבת אחת כבו המאורות בשמי חי. פתאום הרגשתי, לא יודעת אפילו להסביר זאת, מאבדת שליטה. לא מצליחה להבין מה הילדים רואים בסרטים הכשרים הללו, לא מספיק בטוחה שהסינון של האינטרנט אכן פועל כמו שצריך, לא מספיק בטוחה בכשרותם של האתרים שאליהם ניתן היה להיכנס. בהדרגה הפך המחשב להיות מוקד להורדת סרטונים ותמונות מן המצלמה הביתית שהפכה להיות מוצר בסיסי בכל בית אב בישראל, וגם הנגנים כאן הסתובבו לי בלי סוף מתחת לידיים, כדי להחליף שירים, למלא, לרוקן, לעדכן ומה לא, ואני הרגשתי טובעת בים של בלבול, חוסר וודאות, לא יודעת מה נעשה סביבי ומרגישה כי העניינים יוצאים מכלל שליטה.

הפעם הנימוק ששמו: "אני צריכה את זה בשביל העבודה" איבד מתוקפו. היה זה בשלב שבו כבר התחלתי להתרגל למתכונת עבודה שונה בתכלית, שרובה ככולה מתבססת על הטלפון ורק מיעוטה על

**אז ביום בהיר
אחד (...)
הטלתי את
הפצצה בבית
והכרזתי:
מהיום, אין
יותר מחשב,
לא סרטים,
לא אינטרנט
וגם לא נגנים
או הורדה
ממצלמה
ללא פיקוח
של אבא!**

אני חומה

הניו יורקי, בו התגוררה במשך שנה. מרפסות מרפסות, אנשים בודדים משובצים בתוכם כמו תמונות פספורט מיושנות. תהתה אם תסגור חוזה שכירות גם לשנה הבאה. אולי היא צריכה לברוח מכאן, ולא לשוב לעולם. חלפה על פני אולם הכניסה הצר. הבחינה פתאום בדלת צדדית. "דורות" נכתב על פלייר גדול. התקרבה. הפלייר ספר לה שכאן, בעמותת "דורות", אפשר 'לאמץ' קשיש או קשישה, לערוך עבורם קניות, לבקר ולתמוך.

מוזר, איך לא הבחינה בשלט עד היום.

דחפה בעדינות את הדלת.

אני רוצה להתנדב. אמרה לאחראית, אישה קטנה בפאה ולבוש שמרני שאמדה במבט ארוך את הנערה הדקיקה בקוקס האסוף.

האישה הנהנה, עלעלה ברשימותיה, ובחרה עבורה את וונסה, קומה שביעית, דלת חמישית משמאל, בת שבעים ושמונה, בהצלחה.

כך היא נשארה בג'וליארד. היא המשיכה לרקוד בימים ובלילות, אבל גם ביקרה את וונסה. אישה שפולחן הגוף חדל מזמן להתקיים בשבילה. הייתה יושבת במחיצתה, מתבוננת בזרועותיה העייפות בידיה הקמוטות, בגו הרכון תדיר לפנים. קנתה עבורה לחם וחלב, דגני בוקר ופירות. שוחחה וסייעה לה בעבודות הבית וסביבה, על הקירות, תמונות בהם נראתה בצעירותה, רצה, משתובבת, מתהדרת בשמלות יפות, חובקת ילדים, אחר כך נכדים. סיפור על מעגל חיים אנושי, נולד, צומח ומתכלה. עלומים, בגרות, זקנה.

"ככה זכרתי שאני זה לא המחול, שאני כפופה לעוד חוקיות, את מבינה?" מסכמת ליסה "גידרתי בתוכי אזור, כמו שבונים ערוגה בפינה של שדה, וחלק ממני עבר לגור בתוכו. מצא איזון בתוך הבועה הטוטאלית של ג'וליארד"

"יום אחד, משכתי אחרי את החברות, כל הדרך מהסטודיו אל בית הדירות הענק. יחד פינינו מהלובי גרוטאות ישנות, אספנו את הישישות מהדירות,

ליסה היא אחת המורות מעוררות ההשראה שהיו לי לריקוד. מאוחר יותר הפכה גם לחברתי הקרובה. אחד האנשים שבאמת הבין את המקום שהייתי מונחת בו בקשר העמוק שלי למחול. קשר שגבל בבלבול בין הזהות הטהורה שלי כאדם, כעבד השם, לבין הרקדנית הטוטאלית המשועבדת ברובד הפיזי והרוחני לאומנות שלה.

פעם שאלתי אותה איך היא חזרה בתשובה.

מה גורם לאישה עם הכשרה מקצועית, שלמדה במוסדות היוקרתיים בעולם לחתוך לנווה ירושלים בדיוק כשהקריירה שלה כרקדנית מתחילה לנסוק?

השאלה נבעה מחשש עמוק שקינן בי תמיד, שלו חייתי בעולם שלה, לא בטוח שהייתי מצליחה להשתחרר ממנו.

היא עוצמת רגע עיניים. משילה מעל עצמה את הנוכחות מלאת ההוד של הסבתא והאם, הרבנית ואשת הטיפול, וחוזרת אל עלומיה. רקדנית צעירה ומבטיחה.

כשהתקבלה לג'וליארד, מעצמת מחול וחדשנות אומנותית בעיר ניו יורק, הייתה עסוקה יומם ולילה בפיתוח הגוף והתודעה שלה כרקדנית. מראות ענק שיקפו לה את בבואתה דוחפים אותה לסחוט עוד מאמץ מהשריר, לציייר בגופה דיוקן מושלם על פי סטנדרטים בינלאומיים.

אלו היו חייה, החמצן שנשמה, המוסיקה לצליליה חוללה.

כשהגיעה שנת הלימודים הראשונה בג'וליארד אל סופה, היא הבינה שקורה לה משהו. שהחלל סביבה דחוס כל כך גפיים וגווים וזרועות וגופים במסע אל מצוינות, שכל השאר חדל להתקיים. שהיא מרקידה את עצמה לדעת, מאבדת שייכות אל העולם האמתי, החי והנושם מעבר למראות, זה המלא אנשים בשר ודם, שאינם מעלים בדעתם לחוג על אצבע בשליטה מושלמת.

שקועה במחשבות, צעדה מרחק כמה רחובות אל בית הדירות בפרבר

אל כסאות פלסטיק כחולים וחוללנו בפניהן ממיטב הרפרטואר שלנו. ריקודים שיועדו לבמות ענק. והן מחאו כף בהנאה ובשבילי היה זה רגע בו נוצר דיאלוג בין החיים שלי בג'וליארד לסלון של וונסה. ואחרי שהבאתי פיסות מהסטודיו אל הערוגה, היא התחילה לגדול, להתרחב, והוסיפה חדרים, ומטבח וסלון ומדפים על מדפים של ספרי קודש וילדים וילדות משחקים, כי הערוגה השתפלה מעבר לבני יורק דרך נווה ירושלים אל הרחוב הירושלמי, אל בתי הספר של בית יעקב, החיידרים בתי הכנסת והשיבות..”

ליסה משתתקת. ולי יש עוד דברים להבין.

”ליסה, את מספרת סיפור על ערוגה, אבל תר״ג מצוות זה הרבה יותר. תר״ג מצוות זה חומה!! ובתוך התר״ג יש עוד מיליון פרטים.. ופרטי פרטים.. ודברים שהם לא הלכה אבל הם מחייבים.. איך הסתדרת עם כל זה?”

”מפני שכבר דברתי בשפת הגדרות. את מבינה? כבר הבנתי פעם שחייבים לתחום דברים אחרת את גדלה כצמח בר. אחרי שמבינים את זה באמת, פשוט רוצים את זה.”

”תמיד רוצים? זה לא קשה לפעמים?”

”קשה. לפעמים. אבל באמת רציתי להבין. אז שאלתי המון. את המנהלת והמורה והרב, למה אסור צמידים כאלו, ומגפונים כאלו, ולמה ג׳ינס זה לא וקטיפה זה כן, ותיק במקום ילקוט ואלף סייגים קטנים שתוחמים אזורים בתוכך, אזורים עדינים שצריך לגעת בהם בזהירות, אבל הם שמצמיחים בך איכויות וחוש ריח דק שהם בלעדיים לך. וזה עושה אותך מדוייקת ונכונה בכל מקום בו תהיי.”

”וכשלא הבנת?”

ליסה חושבת רק לרגע.

”כשלא הבנתי, אז קבלתי. מכח אותה ערוגה.”

בשעת כתיבת השורות האלו, אני עומדת חודש לפני מופע סיום שאני מעלה בשיתוף תלמידותיי האהובות מ׳בית הספר מחול על גלגלים. קרה הלא יאמן, וגם לי יש תלמידות שהגוף שלהן קשור אל הכסא אבל הנפש ממריאה אל האור. גם אני למדתי כמה דברים, הרבה יותר מאוחר מליסה, ובדרך השונה. אבל כל הנחלים מובילים אל אותו הים. ובשעת כתיבת השורות, יש בי חוסר מנוחה כי בעוד חודש, איאלץ לעמוד ליד טכנאי בקונסולה (עמדת הפיקוד של התאורה בלעז) ולבנות את תוכנית התאורה למופע.

לטכנאי קוראים מיקי. אני עובדת איתו כבר שנים. אבל רק לאחרונה, הבנתי שיש גדר כזאת, של שמות פרטיים כן או לא, כשנאלצים לעבוד במחיצת גברים.

אני יודעת שבשבילכן זהו שיח ישן נושן. מוצף. אבל בשבילי, אחרי שנים שנקרא שמו בישראל מיקי, איך אני יכולה לקרוא לו מר סיטבון? ולעצמי גברת ברוידא?

אני לא בטוחה שאצלתי. אני חייבת להצליח. אני צריכה להצליח. כי הרי בבית יש לנו שמות, שמות שהן תמצית של מהות וזהות. בחוץ, יש אמנם חלקים גדולים מאלה, אבל מצורפים אליהם אותם גדרות שמבדילים בין הבית והחוץ ועושים סדר נקי בדברים.

אני לא מבולבלת. בכלל לא. אבל כל כך לא מתורגלת.

ויודעת עד כמה יהיה לי קשה להצליח.

אני כותבת את המילים האלו כדי לחייב את עצמי. זאת הערוגה שלי. וזה הפרח שלי. תתפללו עלי.

את מספרת
סיפור על
ערוגה, אבל
תר״ג מצוות
זה הרבה
יותר. תר״ג
מצוות זה
חומה!! ובתוך
התר״ג יש עוד
מיליון פרטים..
ופרטי פרטים..
ודברים שהם
לא הלכה אבל
הם מחייבים..



עיר מלוכה

נבחנת ברמה העמוקה שלה. היא הבחינה של ההתמסרות הבלעדית, המחייבת. כשיש לאדם מצב קשה והוא שואל את עצמו מה הנכון, ומנכיח את זה בחייו זה הודעה הכי ברורה מה שולט בחייו.

משל לאדם אחד שאמר: יכול אני לרוץ שלש פרסאות לפני הסוסים, בין בצעי המים. נזדמן לו רגלי אחד, רץ לפניו שלשה מילין ביבשה ונלאה. - אמרו לו: ומה לפני רגלי כך, לפני הסוסים - על אחת כמה וכמה. ומה שלשת מילין כך, שלש פרסאות - על אחת כמה וכמה. ומה ביבשה כך - בין בצעי המים על אחת כמה וכמה! אך אתה, ומה בשכר ארבע פסיעות ששלמתי לאותו רשע, שרץ אחר כבודי - אתה תמיה, כשאני משלם שכר לאברהם יצחק ויעקב שרצו לפני כסוסים - על אחת כמה וכמה... (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צו עמוד א)

הצדיקים התנהגו כך בדיוק, העמידו מולם את רצון ה' גם במצבים המייסרים ביותר, ומיד- רצו לבצע. כך עשו בכל שלב בחיים ובתדירות הגבוהה ביותר ולכן הם צדיקים. הם משולים לכך שרצו לפני ה' כסוסים בין בצעי המים. כמו סוסים שבתוך בוץ עמוק וממשיכים לרוץ ולא מתייאשים ושוקעים. כך בדיוק הצדיקים, בתוך כל קושי וסבל ומבוכה ומעמידים לפנייהם את אלוקים ורצונו ומקדמים את עצמם אליו. יודעים מה הנכון, ולשם צועדים. ולא מתנהלים לפי הכאן ועכשיו, ומה שנוח, וקל.

בשם הגאון מוילנא ידוע שפעם כשאדם לא ידע מה נכון לעשות היה שואל את הנביא. והיום יש לאדם את הקול הפנימי שהוא יכול לדעת בעצמו מהי האמת. דברים אלו היה אומר הרב מרדכי גיפטר, שלכל אחד יש קול שלו, שקיים בתוכו שהוא האומר לו מה נכון ומה האמת. זה קול דק שמי שרוצה לשמוע את האמת- תמיד יכול.

עם ישראל כרת ברית עם הקב"ה. בברית הזו אנחנו מחויבים. אנחנו מחויבים אליו, לאמת של תורתו ולהשלכותיה הרגשיות והמעשיות בכל רגע ורגע. בכל מצב ונתון קשה כקל, משמח ככואב, מענג כמייסר. אנחנו חייבים להישמע לצו האלוהי שאומר לנו בהבהובים פנימיים מהו האמת, והתפקיד שלנו זה לקחת את האמת הזו להכניס אותה לאותו מצב נתון עד שהוא כולו מוכל בתוכה.

"על־פי ה' יִחַנוּ וְעַל־פי ה' יִיסְעוּ" (במדבר, פרשת בהעלותך)

כל מסע וחנייה של עם ישראל במדבר, הכתוב מציין: "על פי ה'..." כי כל חנייה ומסע שלהם במדבר היו על פי ה'. וגם אנחנו בחיים הפרטיים של כל אחד ואחד, חווים תקופות של חנייה, וחווים תקופות של מסע. תקופות בהן אנו מתנהלים על מי מנוחות והכל זורם והבעיות הקטנות הן שפיכת הקפה בטעות. ויש ימים או תקופות סוערות בהם "השמים נופלים" כל האמיתות, והעמדות שהיו מובנים או נראים מובנים, מתערערות. הכל סוגר בסערה ואין שמים... בשני סוגי התקופות הללו על כל הטווח הרחב ביניהם אנחנו צריכים לדאוג שהם יהיו "על פי ה'".

ואיתא במדרש עתידה בת קול להיות מפוצצת בראשי ההרים ומכרזת ואומרת: "מי פעל עם קל יבוא ויטול שכרו". והכוונה במה שאמר: "פעל עם קל" הוא כי בעת שהאדם הוא בצער גדול וביסורין ואף על פי כן הוא מתחזק לעבוד השי"ת נחשב לו אז כאלו הוא מתחסד עם הקדוש ברוך הוא. וכמו שאמר הכתוב: "כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה", והיינו שאמר: "מי פעל עם אל" היינו שעבודתו להשם יתברך בא לו בצער ונחשב לו כאלו "פעל עם אל יבוא ויטול שכרו": (חפץ חיים - דבר בעיתו פרק ח')

בזמנים של קושי, של צער גדול, אז הנאמנות המוחלטת שלנו לקב"ה



אומנם את הקול הזה אי אפשר להוכיח ובטח לא לחקור... אלא הוא מסור לאמת הפנימית של כל אחד ואחד. אבל הוא נמצא וקיים וכמה שיותר מתרגלים לשמוע לקול הזה כך רואים שהוא תמיד נוכח.

או יאמר נח איש צדיק תמים היה וגו'. על דרך שכתב הרב האלשיך זללה"ה בפירושו על התורה בפסוק (בראשית כ"ח, כ') "אם יהיה אלהים עמדי לפי שאמר למעלה ... ואמר יעקב בלבו "הנה את האלהים אני ירא" זו מדת הדין שלא יקטרג עלי... ועל כן אמר: אם יהיה גם אלהים עמדי שגם הדין יסכים להיטיב עמדי ושמרני בדרך הזה ... וזה בחינת מעלת כל הצדיקים הגדולים שאמרו עליהם רז"ל (ברכות יז ב) על הפסוק "שמעו אלי אבירי לב הרחוקים מצדקה" (ישעיה מ"ו, י"ב)... "עד כל העולם כולו ניזונין בצדקה והם ניזונין בזרוע" כלומר שגם על פי קו הדין ראויין הם לברכה ולא כאותן שהקב"ה עושה עמהם צדקה וינהלם בחסד וברחמים ולפעמים בעידן ריתחא ח"ו יענשו ממרומים. אכן אלו צדקתם עומדת לעד שגם בעת הזעם והדין יצדקו הם בדינם... כאשר עלה במחשבה לפניו יתברך בראש הבריאה לברוא במדת הדין, ועל כן מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה. והוא התשובה שהשיב הקדוש ברוך הוא למשה במיתת רבי עקיבא (מנחות כט ב') "כך עלה במחשבה לפני" כלומר הוא נידון על פי הדין כאשר עלה במחשבה לפני בעת הבריאה, ולפני זעמו

כביכול מי יעמוד. ואמנם כשהם זוכים, זוכים גם על פי הדין להיטיב עמהם והיא בחינת השלימה שבשלימות שלזה היה עיקר הבריאה להיטיב לבריותיו בדין, שלא יהיה בדרך "נהמא דכיסופא" כנודע. (באר

מים חיים בראשית פרשת נח)

**ההקשבה
לה' ולתורתו
במצבים קשים
היא הדבר
היחיד שבכוחו
להשקיט לנו
את ה"נהמא
דכיסופא".
נהמא דכיסופא
הוא הסבל
הכי גדול שניתן
להעלות
על הדעת.**

ההקשבה לה' ולתורתו במצבים קשים היא הדבר היחיד שבכוחו להשקיט לנו את ה"נהמא דכיסופא". נהמא דכיסופא הוא הסבל הכי גדול שניתן להעלות על הדעת. לקבל הטבה אינסופית כשלא באמת עשית שום

דבר עבור זה. הרצון הכי בסיסי של האדם הוא להדדיות. הוא מקבל וגם נותן. השפלה איומה זה רק נתינה כשאין לך שום יכולת לתת. לו יצויר זה כמו אדם 'צמח' שיהיה מודע למצב שלו. והמסירות נפש, כשאדם מתאמץ כמו שכתוב למעלה, נותנת לו תחושה שהוא נתן לבורא עולם. וזה הדבר היחיד שמשקיט את הנהמא דכיסופא משורשו.

הפיוט שמדבר הכי הרבה על ההתמסרות של כנסת ישראל על הקב"ה במצבים המייסרים ביותר:

"אום אני חומה. ברה כחמה. גולה וסורה. דמתה לתמר. ההרוגה עליך. ונחשבת כצאן טבחה. זרויה בין מכעיסיה. חבוקה ודבוקה בך. טוענת עולך. יחידה ליחדך. כבושה בגולה. לומדת יראתך. מרוטת לחי. נתונה למכים. סובלת סבלך. עניה סערה. פדויית טוביה. צאן קדשים. קהילות יעקב. רשומים בשמך. שואגים הושע נא. תמוכים עליך. הושע נא:

לכולנו יש מצבים בהם אפשר יותר להכיר באלקותו, להצמיד את עצמינו לאמת הנצחית ולהכניס אותה לחיינו. כמה שניקח מצבים שונים, לאו דווקא קשים וטרגיים, ונשאל את עצמינו מה נכון לעשות, ונעשה אותו בצורה מחייבת, זה הרגע שאנחנו מקיימים את החלק שלנו בברית וזוכים לקשר אישי וקרוב לבורא עולם.

דף קשר

תני פידבוק!



רצייתי ל"פדבק" אתכן על המגזין

המיוחד

בראש ובראשונה לרחלי נוסבוים שקראתי את הסיפור המרגש שלה 3 פעמים ברציפות!!!

ולאביגיל פראגר שדבריה המיוחדים תמיד נוגעים לי עמוק בלב

דברי הפתיחה המיוחדים בד"ש שעוד לפני דפדוף ההתרשמות מהחוברת אני כבר קוראת אותם מא' ועד ת'

הדברים המיוחדים של עלקי דויטש, ההסבר הכל-כך מתיישב על הלב של יעל זלץ, המונולוג המרגש של רוחי ליכטנשטיין, הכתבה המקיפה על עולם השירה,

המדור המיוחד עבודה שבלב, הקריקטורה שתמיד מצליחה להנות, לשמח ולתת משמעויות... השיר הווקאלי המיוחד שגם אותו קראתי 3 פעמים, הדברים הנפלאים של שושי ברוידא

דברי התורה והמוסר המיוחדים והמעוררים

ובקיצור - מה לא?

תודה רבה רבה!

המשכנה לעשות חיל!

תגובה ל'מבית ומחוץ':

כשקיבלתי למייל את המגזין - רפרפתי כדרכי על הכותרות בשביל לראות מה מושך אותי או מדבר אלי במיוחד תחילה מבין כל התוכן העשיר... מהר מאוד מצאתי הנקודה הרגישה שחיפשתי לראות - מערכת היחסים העדינה "המחייבת והמדויקת ביני לבין המעסיק"... במאמר "השירה הזאת",

חשבתי כי הנה סופסוף יגיע הדיבור לנקודת התורפה מס' 1 בכל הנושא של עבודה... (אחרי שחסמנו את הטכנולוגיה...) מבינה מאוד את המורכבות של לדבר על זה, אבל ממודעות אישית ומלא מעט התבוננות סביב שם נמצאת הנקודה הבעייתית והמסוכנת ביותר!! ואני תמיד מחכה לזה שיפתחו את הנושא העדין והרגיש הזה בצורה חכמה וגלויה.

מוכרחה להודות - שכשהסתכלתי במאמר נהנתי מההסתכלות הטובה והנכונה, אבל מאוד לא מרמת השיח!! וכאילו הרגשתי שאולי בטעות גם בשמורה קצת נפלנו... ואני אסביר:

התרשמתי מאוד מהגישה הנכונה המסבירה שכשלא מתאים לנו להשתתף באירוע במשרד - כמובן שאסור לגשת אף פעם בהתרסה, חייבים תמיד להסתכל תחילה במבט מבחוץ, מתוך הבנה אמיתית וברורה שמטרת כל ניסיונות ההוואי המתחשבות באות באמת ממקום טוב ומתחשב בהתאם להסתכלות והפרמטרים של מארגני האירוע.

אבל גם מתוך הרצון הטוב שלנו בדרכינו - חשוב לא להישאר שטחיים ולזכור באופן ברור מהי המטרה בכל ההסתייגות שלנו - האם היא "לא להשתתף באירוע" (כי זה קו אדום שיותר קל לזהות אותו), או שהמטרה של ההסתייגות שלנו היא לשמור על צניעות בהתנהלות שלנו בכלל וממילא לא מתאים לנו לצאת לכזה אירוע עם שאר העמיתים...

ולכן גם בהתנהלות שלנו מול המעסיק - נראה שלבוא ולבקש "מהמקום הכי עמוק" בצורה כל כך כובשת ועוטפת ועם ההסברים שאנחנו לא רוצות עם הרבה מחמאות ועטיפות "על המחשבה להעניק לנו" וה"אכפתיות העמוקה" וכו'... צריך לשים שלא נפלנו בטעות בדרך בבעיה עצמה רק ממקום אחר...

כי גם לדבר בצורה כ"כ כובשת ומשכנעת ועוטפת עם

המנהל שלנו או עם אחרים יש בעייתיות לא קטנה, ואולי אף גדולה מזו שנשתתף באירוע עצמו...

כי האם מותר לנו להשתמש בנשיות שלנו בחוץ בשביל לקדם מטרות??? ואפילו אם הן טובות... האם לא איבדנו את הכיוון בדרך??? האם מותר לדבר בצורה כ"כ אישית ורגישה אל הבוס שלי??? האם לא פה טמון שורש העניין??

אני חושבת שהגישה הנכונה היא בוודאי לא לדבר ממקום של התרסה, כמובן להבין להוקיר ולהודות אבל חשוב להשתדל תמיד להישאר ענייניים מאוד, וכמה שזה נוגד את הטבע שלנו - להתנהל בצורה מקצועית, דיסקרטית ונעימה.

חשוב לא לשכוח את הבסיס של המניע והמטרה - להתמקד בשורש ולא למכור בדרך את הערכים רק בשביל הסימפוטום של "לא לצאת עם העבודה"... (נראה לי שזה גם יבהיר לנו לא מעט דילמות ויוריד קצת מהמאמץ על המאבק בדברים שבדרך...)

וכמו שקראתי פעם בספר הלכות צניעות בעבודה - להשאיר את היחסים כ"קשר של עבודה".

זה מאוד קשה!! יכולה להגיד שאני באופן אישי חברותית מאוד ומרגישה כי אני מתנהלת בעבודה נגד הטבע שלי, (ויהיה הוגן לציין שאולי בזכות זה ה' עוזר לי ואני כ"כ מצליחה), אבל חייבת לשתף את תשומת הלב לכך שחשבתי שאצא מחוזקת במלחמה התמידית שלי וגיליתי להפתעתי שגם בפרמטרים של שמורה במבול כנראה נותרתי כמעט לבד במערכה... מניחה שיש עוד כמה כאלו, ולכן חשוב לתקן...

חשוב להבהיר כי הערתי זו נכתבה מכיוון שברור בוודאי שלא היתה שום כוונה שתצא הבנה כזו מהמאמר ואני מעריכה כ"כ את החיזוק העצום שאני ואחרות מקבלות כ"כ הרבה פעמים מהשמורה ומלאת הערכה אמיתית לרמה הגבוהה ולגישה המיוחדת, חייבת לציין שניכרת מאוד מאוד ההשקעה העצומה והרצון לקדם ולהיטיב!!!!

תודה רבה על כל החיזוקים והיד שאתם נותנים לכל אורך הדרך!!!

יישר כח!!!!

תגובתה של שושי בריידא:

תודה לך רחל על תגובתך המדייקת והמחכימה. מסכימה עם כל מילה. גם אני באופיי מתקשה מאד לשים גבול ראוי בעבודתי מול גברים. כל אחת שמטבעה-פתוחה וידידותית, תמצא כאן כר נרחב לעבודה.

אני רוצה-בעקבות המילים שלך רחל - לנסות לתקן ולדייק את הנאמר. העבודה הפנימית שנעשית בטרם קיום השיחה- מחדדת את הכרת הטוב שלנו כלפי מעסיק שרוצה-מן הסתם- בטובתנו, ומנגד מחדד את הגבול שעלינו למתוח לנוכח אירועים מקרבים מהסוג הזה.

זוהי עבודת מודעות אישית שעלינו לעשות עם עצמנו. אבל מכאן- מגיע המקום של השיח עצמו. כיצד אני מעבירה למעסיק את המסר שלי מבלי ליצור דבק. בשיח 'נשי'-מדויק ומנוסח ככל שיהיה-מתעוררת מידית קרבה. קרבה, עליה, רחל, השכלת להצביע בתגובתך.

הגבול בין התנהלות נכונה וקורקטית לבין יצירת קרבה-הוא חמקמק כל כך, יתכן ואיני האדם לכתוב על כך. הרי בתוך כל אחת מאתנו קיימת -במידה זו או אחרת-הנטייה לרצות, לשאת חן, להיות הכי בסדר, להגיד את הדברים אבל לטייח אותם ברכות, למתוח גבול אבל לקשט אותו מהר בפרחים, שלא יחשבו שאני מתבדלת. שלא יחשבו שהחרדים הם כמו שמספרים בתקשורת. שיבינו שאני/ אנחנו- סה"כ אנשים נחמדים. כן, יש לנו 'קטעים' אבל תכל'ס, אנחנו נשים ככל הנשים, יודעות להתבטא, עדינות ונשיות, פשוט יש לנו חיים אחרים, ואנחנו מחוייבות אליהן.

בעוד שבאמת, מי שאנחנו בעומק, זהו הסוד הכי כמוס, גרעין האטום הכי שמור ומובדל. מקומנו מתמיד היה באוהל, ואז היה ענן, ונר דולק, וברכה שרויה בעיסה. בדיוק את החלקים האלו בתוכנו, אנחנו נוצרות, שומרות לשעה ארבע, שאז אנחנו שמות פעמינו הביתה.

ובכל זאת, האישיות שלנו נוכחת בשעות ארוכות בעבודה. הרבה מהעשייה שלנו מוזנת מהתבונה העמוקה ה"נשית" שלנו. להיות- לא להיות. לעשות ומנגד לשמור ולקיים. ומעל הכל פרושה תמיד האחריות שלנו לקדש שם שמים בכל אתר ואתר.

אין עבודה דקה ורגישה מזו.

אז המילים שאנחנו מניחות בינינו ובין המעסיקים צריכים את קו הגבול הברור הבלתי מתפשר שאינו מבקש ידידות והתרפסות וודאי שלא התנצלות -חבוייה ככל שתהיה- על מי ועל מה שאנחנו. שיח כזה- הוא כנראה הפוך מזה שעליו כתבתי. הוא גיוס התבונה

הנשית רק כדי לשרטט אותה בגבולות הרבה יותר נוקשים. כמעט גבריים. אולי אני צריכה להרגיש יותר קשה ממה שאני רגילה להרגיש כשאני מדברת. אולי אני צריכה לא לאהוב את עצמי ברגעים האלו. אולי רק אז אדע שדייקתי בעיני אלוקים ולא רק בעיני בשר ודם.

זהו רגע להציץ בסדר הנכון של הדברים. "ומצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם"

נשיאת חן בעיני אלוקים קודמת לזו שבעיני האדם, והסדר הזה מלמד אותנו מהי מהותה של נשיאת חן. קודם כל להיות צודק בעיני אלוקים, עם הגדרות והבידול שאנחנו מצוות בהם ביחסינו עם המעסיקים שלנו- רק אז באמת נמצא חן בעיני בשר ודם. חן אמיתי, מזוקק שאין לו דבר עם הצורך לרצות ועם גיוס הנשיות למען המטרות הלא נכונות.

יש נשים חזקות ויכולות שהעבודה שלהן לא שם. הגבולות הן עניין פשוט עבורן. העבודה שלהן היא במקומות אחרים.

המילים האלו מיועדות לנשים כמוני, וכמו הרבה אחרות שנקודת הנפילה הזו קיימת בתוכן- כל אחת במינון שלה, לפי נטיות אופיה, חוסנה האישי ונסיונה המתמשך. זהו תהליך למידה ושיוף בלתי פוסקים של הטוהר שלנו כנשים בתוך האוהל, בתוך המשרד וחוזר חלילה.

אני רוצה-לסיום- להביא את דבריה של רחל בהמשך להתכתבות שלנו בעקבות מכתבה:

אנחנו חייבות לזכור שכרמת הקושי - כך באלפי מונים רמת השכר, וה' לא מקפח שכר שום בריה ואין אפשרות לצאת מופסדות, גם לא בעולם הזה, משום השתדלות והתגברות - זה המתכון הברור והבטוח לזכות לסייעתא דשמיא מופלאה, לקבל כוחות גדולים וגם הצלחה מדהימה!!!

התורה מעניקה את אמות המידה ואת המתכון החכם והנכון לכל התנהלות בחיים והיא זו שמגדירה לנו איך להתנהל בשביל להצליח בכל התחומים, גם אם נראה לנו בעיניים פשוטות שאולי אנחנו עושות הפוך, זה המסלול שיגרום לנו להיות טובות ומצליחות בכל המישורים, גם בעבודה.

אני תפילה שעל ידי הברור הזה, נזכה ללמוד-אני וכל אחת מאיתנו את סוד המינון והשיח, את סוד הגבול והדיסקרטיות והשמירה ההדוקה על יראת השמים והבידול שלנו בנקודות המפגש המורכבות הללו.

שלום

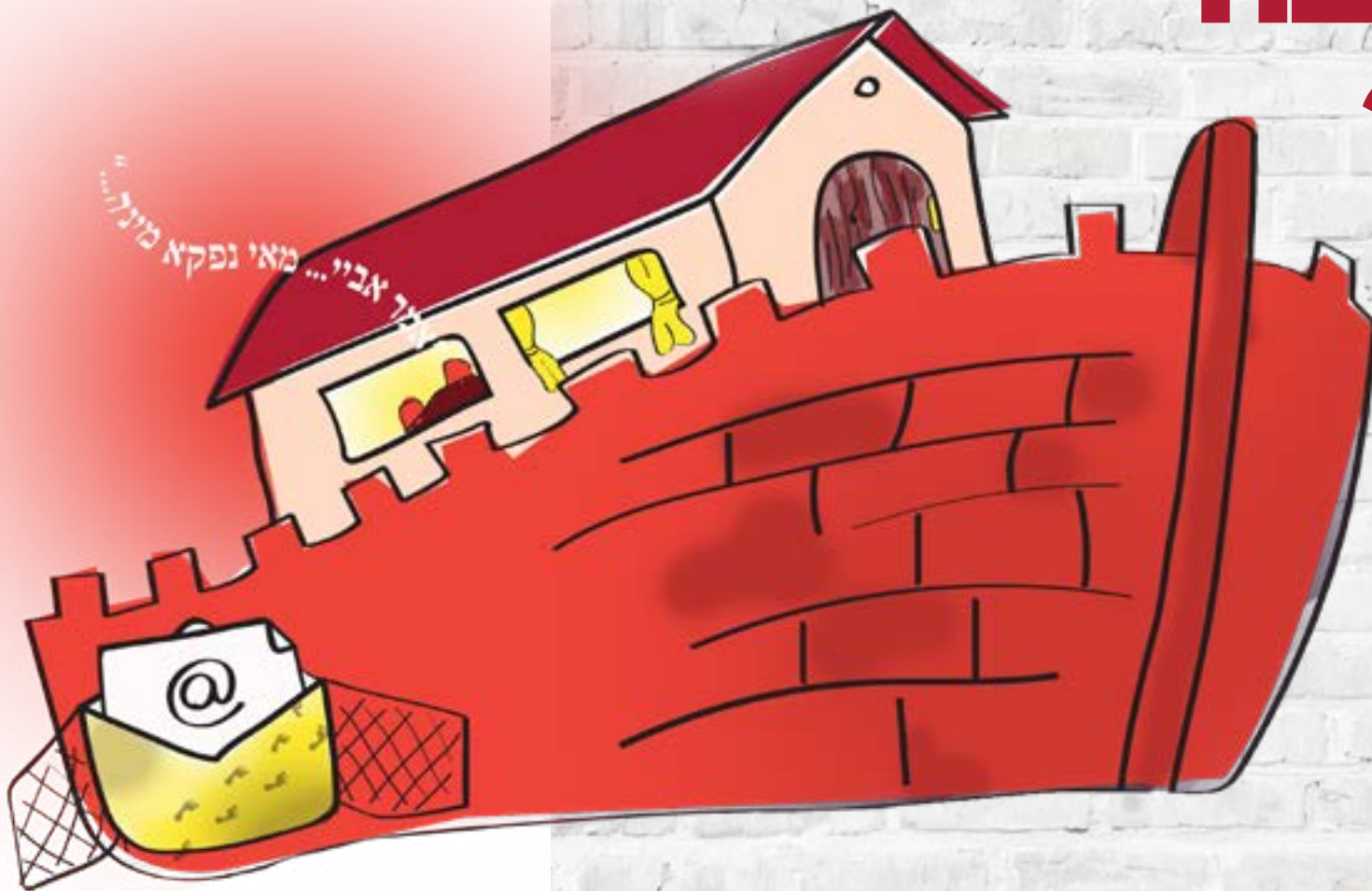
קיבלתי בדואר את המגזין ורציתי להגיד תודה על תוכן איכותי, מושקע מוקפד

נהניתי מאוד מהראיון עם הרב פלאי הרבנית שמש וגב' מירי ישראלי היטבתם להגדיר את התמיהות והלבטים והתשובות שהם נתנו בטוב טעם מכמה היבטים

לפני כחצי שנה קיבלתי מכס מגזינים להפצה העברתי אותם הלאה וקיבלתי תגובות מאוד חמות ונלהבות (חלקן משנים בעלות תשובה שמאוד התלהבו מהרעיון) ככל וזה מתאפשר שוב אני אשמח לשמש שליחה. בברכה



מי פרץ את התיבה שלי?



זאת התיבה שלי, ככה
השבתי. זאת התיבה
שלי, ככה הגדרתי אותה
בגימייל, זאת התיבה
שלי ומי בכל זאת מתפרץ
אליה בלי רשות?

תחקיר בשטח אוסף
את המסתננים הקטנים,
מגדיר אותם, ומלמד איך
להתקין רשתות סינון
חדשות מעל לחומה.

הכניסה לזרים אסורה.

אנחנו לא פותחים את הדלת לכל אחד. כשמישהו נוקש שם, אפילו אם הוא מצלצל בפעמון במרץ, אנחנו שואלות 'מי זה?' מציצות בעינית הקטנה ובודקות.

גם אם החלטנו לפתוח, האורח נשאר על הסף, מחכך נעליים בשטיח הקטן. אנחנו לא מכניסות אלינו הביתה מי שאנחנו לא מכירות, אנחנו לא מארחות אנשים בעל כורחנו, סתם כך כי הם באו.

אבל המסתננים מצאו דרך אחרת. שימו לב, יש לנו גם דלת אחורית אל הבית, אל הראש ואל הלב- יש לנו תיבת מייל.

בתיבה הזאת אפשר להניח לנו מעטפות קרועות ופתוחות שהתוכן שלהן צועק באדום ובצהוב עוד לפני שהחלטנו לקרוא אותו. בתיבה הזאת אפשר לשלשל לנו מכתבים ללא הרף, ללא הפוגה בכל שעה משעות היממה, והתיבה הזאת קורצת לנו, משחילה לנו מידע, תוכן, פרסומת וסמיילים בחריץ הכי דק שמתחת לפתח.

הצבנו לנו חומות, המחשב מסונן וההגנה קפדנית, מה אורב לנו בתיבה השימושית והנצרכת, ואיך נסנן גם אותו?

"הנה, אני שולחת לך ביייל"

רק עוד מייל אחד.

רק עוד אחד וזהו.

הם קצרים, הם מהירים, הם נחמדים, מרעננים ומגוונים את החיים.

למי יש זמן היום, בעולם העמוס שלנו, להרים טלפון לחברה ולשוחח איתה שיחת נפש ארוכה? למי יש זמן לבזבז על 'הלו' ועל 'מה נשמע' מיותר.

הכי פשוט והכי קל להגיב בציאט הכיתתי, לכתוב מייל מהיר לשכנה בדלת ממול ולשאול אותה אם יש להם ביצים. הכי נחמד לתכנן את התפריט לשבע ברכות, כשכולנו מימלא נמצאות בעבודה מול המחשב ואפשר להעתיק את המסקנות ברגע למסמך מסודר או



לטבלת אקסל.

ומה היינו עושות, תגידו, בלי כל אותן חברות שפגשנו בפורומים השונים?

אנחנו מוכרחות להגיב להן, להציץ לכל פורום כזה לפחות פעם ביום, לראות מה מתחדש ולומר משהו.

זה אמור להיות מהיר הרבה יותר, זה אמור להיות קל וקליל וזורם וכיף.

אז איך זה שאנחנו לא מספיקות שום כלום בבקר, ומוצאות את עצמנו רצות אל המחשב שוב בערב?

ואיך זה שדווקא הפורום הראשון מביא את השני והשני את השלישי אחריו?

כשהמחשב נמצא בבית, העבודה מתחילה ללוות אותו באמצעות המיילים לאורך כל היום. אמהות מתארות איך הן שולחות מיילים תוך כדי שהילדים קופצים עליהן, והדעה שלהן מוסחת מהבית אל המחשב ללא הרף, בורחת אליו כמו אל מגנט. אמא עומדת ומכינה צהריים ותוך כדי טיגון הבצל היא צריכה דחוף לשלוח מייל למישהו, היא משכיבה את הילדים ופתאום עולה בה דחף חזק לגשת אל המחשב ולראות מה קורה. ההפרדה בין הבית

מסתנן ראשון:

התמכרות להתכתבויות מיותרות במייל ובצ'אט.

תופרת רשת:

דבורה קיסטר, מאמנת אישית מקצועית

"הנזק הראשון של התכתבות רבה במייל הוא פגיעה בניהול הזמן שלנו, בתפוקה ובאיזון הקריטי בין הבית לעבודה.

לעבודה נאבדת והנזקים הם גם בטווח הקצר, כאשר מספיקים הרבה פחות, וגם בטווח הארוך כאשר נוצרת תחושת תסכול עמוקה.

העליתי לאחרונה את הנושא לדין בקבוצה אותה אני מנחה והגעתי למסקנה שבהתנהלות האישית שלי מוכרח לקרות שינוי. נכון, הבית שלי כבר אינו שוקק ילדים קטנים, הילדים כמעט אינם זקוקים לי פיזית לאורך היום, ובאופן תיאורטי אני יכולה להיות שעות ארוכות ליד המחשב מבלי לפגוע באף אחד. אבל, אני מאמינה שהשהות הממושכת מול המסך פוגמת בעצם המהות של אמא. אמהות היא המצאות. גם אם אמא לא תעשה כלום, ילדים צריכים אותה קיימת בבית וכשהיא במחשב, מכורה לתיבת המייל, היא לא נמצאת בבית! זהו נזק נסתר שקשה להניח עליו אצבע, זה לא רק 'לא הספקתי לאפות או לקפל כביסה' אלא משהו במהות הפנימית שמרגיש פחות טוב. ואם הילדים שלנו כבר התרגלו אלינו כך? זאת בדיוק הבעיה!

אני נזהרת מלנקוט במילה 'התמכרות' כיוון שזאת מילה קצת מפחידה שמזכירה לנו בעיות נפשיות קשות. אבל מהות ההתמכרות היא תלות בדבר שמספק לנו הנאה, רוגע ותחושה טובה. המכור לא חושב פעמיים אם לגשת לסיגריה או לא, הוא מצית אותה באופן אוטומטי. ואכן, אחת הבעיות שאנחנו כבר לא שמות לב למה שאנחנו עושות. ההתמכרות מייצרת מצב שבו אנחנו מסבירות לעצמנו ללא הרף למה זה בסדר, ולמה אלו צרכי עבודה, למה אנחנו חייבות הכסף או את הקשרים החברתיים דרך הפורומים, וכשאנחנו עסוקות בשכנוע עצמי אנחנו לא מטפלות בבעיה.

ואם המחשב נמצא רק במקום העבודה?

"ההתעסקות במיילים ובפורומים משפיעה עלינו לעיתים ממש באופן פיזי. זה מעורר, מושך, מסקרן לקרוא מידע ולהתכתב עם נשים. למה שנתרכז במשימות משמיות בעבודה כשיש שיח כל כך מרתק במייל?"

כך, שוב ישנה בעיית ההספקים, והפעם ביחס לעבודה. כמו הסוכר שמטפס וחוגג אחרי אכילת קוביית שוקולד, צונח שוב ומבקש עוד קובייה אחת, כך מספקת תיבת המייל אנרגיה רגעית, את חוזרת שוב למשימות המאד רוטניות, ושוב משהו בכך שולח אותך להביא עוד 'סוכר', לקרוא עוד הודעה, להתעניין ולהיות חשובה למשהו.

אז איך מבצעים שינוי?

"השינוי מתחיל בהסברה עצמית ממוקדת וברורה. אנחנו צריכות להבין

באופן ברור מאד מהו הנזק הנגרם לנו ולמה אנחנו רוצות לשנות. בטיפולים מקצועיים לגמילה מהתמכרות ישנו שלב שנקרא 'הגדל הכאב'. אנחנו צריכות להביא את עצמנו להבנה עד כמה המצב הנוכחי גרוע בשבילנו, עד כמה הבור שחור, להבין שכל עוד לא נחולל שינוי של ממש הבעיה לא תיפתר. ככל שיכאב לנו יותר, יהיה לנו קל יותר לשנות. את השינוי עצמו ניתן לחולל בשני דרכים:

אפשר לפעול בצעדים קטנים, אך מדויקים ועקביים. להכין לעצמנו תכנית עבודה לפי שעות. ממש לארגן לעמנו מבצע עם דפים ומדבקות. נניח: עד אחת עשרה בבקר את לא מתחברת למייל בכלל ומקבלת נקודה. אחרי הצהריים לא ניגשים למחשב ומקבלים שתי נקודות. טבלה של הצלחות וכשלונות תעמוד לנו מול העיניים ואנחנו נתקדם איתה לאט לאט.

שינוי מסוג אחר הוא שינוי דרסטי.

יש מי שמתאים לה יותר 'לחתוך' אחת ולתמיד- להוציא מהבית את המחשב, לנתק את המחשב מחיבור לאינטרנט, להפרד מכל הפורומים. שינוי כזה הוא כמו ניתוח ועלול לחתוך בבשר החי. ההתחלה קשה מאד: לקחו לי את הפורום, לקחו לי את החמצן... אני לוחצת שוב ושוב אבל אין לי ססמה, ואני לא יכולה להיכנס...

כדי לקבל תמיכה נאותה חשוב לספר לסביבה על ההתנתקות, לבקש את תמיכתה ולתכנן מראש מה יהיו החלופות שניתן לעצמנו במקום מה שנלקח. אם שאלתן מה השינוי שאני חוללתי, אגלה לכן: ניתקתי את המחשב הנייח מהאינטרנט בכלל והשארתי את אפשרות הכניסה למייל רק במחשב הנייד, שנשאר סגור רוב הזמן. כך אני עובדת על קבצים ומצגות במחשב מנותק ומעורטל, מעבירה אותם אחר כך בדיסק און קי למחשב הנייד, ממש כמו פעם...

מאז השינוי התשרר שקט בחדר ובראש בזמן העבודה, וזה לא רע. כמו כן תליתי לעצמי תזכורות נחמדות. לחדר העבודה הצמדתי שלט מחייך: 'חדר עבודה מתשע עד ארבע', ופיזרתי בו פתקים ולבבות שעליהם רשום 'הגזירה אחת והחריצות שקר' או 'העבודה היא לא כל החיים'... השינוי יהיה קשה.

אם אין קושי, משמע לא היה שינוי.

אבל הקושי הזה יביא בעזרת ה' את הרווחה. בסיפור שלי, שעדיין לא הגעתי

אל המנוחה והנחלה. כן, יש נפילות. יש ימים שאני חוזרת לסורי ומוצאת את עצמי עובדת כמו פעם עד מאוחר אבל עצם העבודה על הניתוק והגבולות יוצרת בי מודעות חזקה שעוזרת לי להיות יותר שולטת ובוחרת ולא רצה למחשב כי הוא שולט עלי ואני בטוחה ששבע יפול צדיק וקם, ובסופו של דבר אנצח”.

מסתנן שני: סרטוני ותמונות זוועה וטרגדיות

תופרת רשת: סירי גולדמן, מטפלת רגשית, בעלת מרכז הרמוניה. מומחית לטיפול ב-OCD וחרדות מורכבות.

”לשאול איזה נזק עלול להיווצר מחשיפה מוגזמת, זה כמעט כמו לשאול למה אחרי כל אחד מהאסונות האחרונים הייתה הצפה של הצעות תמיכה רגשית, הדרכות למתן מענה נפשי לילדים ולמבוגרים וצפונה משם - הצעות לטיפול ולשחרור מטראומות.

אז אם היינו מאלו שה' יתברך חסך מהם את החוויה הנוראית והשלכותיה הנפשיות - אולי כדאי לנו ללכת לחוות אותה ולהשלים אותה מעל גבי המסך, שלא נחמיץ חלילה!...

ואם למבוגרים כך - אז ילדים, שהמערכת הרגשית שלהם לא בשלה עדיין - הקושי להתמודד מול הטרגדיה בלי לכרוע תחת העומס הנפשי הוא גדול בלי השוואה.

אני נשמעת חריפה, וזה לא הסגנון שלי בדרך כלל, אבל לא מצאתי צורה אחרת לומר זאת בעוצמה הראויה.

אולי נכון עוד לפני שמדברים על הנזק - לדבר על הדחף. מה גורם לנו לרצות לראות / לשמוע / לחוות הכל?

יש שם כמה גורמים דומיננטיים, ביניהם הסקרנות האנושית, הצורך לחוש שליטה - שגדל במיוחד כאשר אנחנו מרגישים שהקרקע מתערערת מתחת רגלינו, כלומר - כשקורה אסון.

מידע נותן לנו אשליית שליטה. ומאחורי שני הגורמים הללו עומד גורם שלישי שיש בו כדי לכבד אותנו מאד, כיהודים וכבני אדם - אכפת לנו! אכפת לנו מאד מאלו שהיו שם, שחוו הכל. יש בנו צורך 'להיות שם' איתם. אנחנו לא יכולים 'להשאיר אותם לבד', אז אנחנו 'באים להיות איתם' דרך המסך. אבל - זו אשליה כמובן. ההתעסקות שלנו לא מועילה להם במאומה.

כשאנחנו עומדים בפני הרצון, הספק או הפיתוי האם לצפות במשהו מעין זה - נכון יהיה שנשאל את עצמנו:

- מה הסרטון/ התמונה/ המידע באים לספק לנו?

”אני לא יכולה לראות את זה!!! תשלי צורה”.

אי אפשר לראות את זה.
ברור.

בעיתונים שלנו באמת אי אפשר לראות תמונות שכאלו, סרטונים מן הזן הזה לא יעלו באופן רשמי, כמובן.

בררר...

מי יכול לראות את הזוועה מול העיניים? מי מסוגל להישיר מבט למוות, לדם, לחנק ולאש?

אף אחד לא צילם את התמונות הללו בשבילנו, אף אחד לא העלה את הסרטונים הללו לרשת עבורנו. הם בכלל נועדו עבור ציבור אחר מעל במות אחרות, ואם לא התיבה הזאת, התיבה הפרטית שלנו, לא היינו נחשפות אליהם לעולם. מישהו חתך אותם, מישהו גזר והדביק וזרה על פני הרוח והפיץ. על הדרך - גם אלינו.

האם אנחנו באמת חייבות לראות את כל זה?

האם אנחנו מוכרחות להיות מעודכנות ואי אפשר אחרת?

האם יש בנו העוצמה למחוק את סרטוני הזוועה, שמשאירים חור שחור בנפש ולבקש באומץ: 'אל תשלחי אל יותר דברים כאלו. לא מסוגלת לראות'.

ובכלל איזה נזק עלול להיווצר מאותה חשיפת יתר?

בדרך כלל, תכנים שאין בהם מענה אמיתי ומדויק לצורך, הופכים לאחד מהשניים: נטל או בילוי.

- איזה מחיר נשלם על החשיפה?
- האם יש לנו דרך אחרת להשיג מה שרצינו?
- אם לא, האם שווה לנו לשלם את המחיר תמורת הרווח?
תשובות לשאלות הללו רק אנחנו יכולים לענות לעצמנו.
יתכן שמישהו יחליט שסיפוק הסקרנות חשוב לו מאד, אין לו דרך לספק את הצורך הזה באותה רמה מבלי להיחשף, ושווה לו לשלם מחיר של 'פוסט טראומה (למעשה, אפשר להרגע, זה כנראה לא יקרא. כי לכאורה אדם שבחר באופן מושכל, שאל את עצמו שאלות וענה לעצמו תשובות, לא יפתח תופעה כזאת אם הוא מובל על ידי הסקרנות בכזו עוצמה, כשעל הפרק עומדים חיים שהתרוסקו לאחרים - סביר להניח שהרגש שלו קהה ברמה שהוא לא יהפוך לנפגע פוסט טראומה מזה).

אולי יהיה מי שאחד מהיקרים לו היה שם, והוא מרגיש דחף בלתי נשלט 'לפחות לדעת' מה עבר עליו ברגעים האחרונים. מומלץ מאד שילך לקבל יעוץ ותמיכה לפני צעד כזה, אבל את הדחף הבוער - גם אני מכירה, לצערי. כשאחי זכרנו לברכה טבע - הייתי עלולה בהחלט להתפתות לכל מה שהיה נותן לי אשליה, דמיונית ככל שתהיה, של השתתפות ו'נוכחות' בחוויה הקשה שעבר. למזלי ולצערי גם יחד - לא היה כלום, לא היה למה להתפתות... וגם במקרה שזה הצורך, עדיין - אולי יש צורה עדינה יותר לספק את הצורך? אולי לשמוע מאנשים שהיו שם וניצלו - יכול להרגיע את הצורך הבוער, גם בלי צפייה בזוועות עצמן?

ויתכן גם - שאם נזהה שם את הצורך 'להיות עם' - נוכל לזהות את הדמיון שהאשליה הזו מספקת לנו, ולמצוא לו תחליף אמיתי, מהותי - אולי ללכת להתנדב בבתי חולים, בבתי הפצועים או ההרוגים רח"ל? נכון, זה מורכב יותר. אי אפשר לעשות זאת מהבית... בדיוק לכן זאת אשליה.

תמיד האמת תהיה מחייבת ותובענית יותר מהפנטזיה שנועדה להחליף אותה...

ואם הצורך המרכזי היה תחושת שליטה? סביר שעצם הזיהוי שלו ישחרר אותנו בגיחוך מהאשליה.

נכון יהיה שנשאל את עצמנו למה אנחנו מחפשים שליטה ברמה דחופה כל כך, שגורמת לנו להסכים למים מלוחים. אדם צמא לא ישתה מים מלוחים. אדם צמא עד מוות - כן.

אחרי שעשינו תהליך מושכל של זיהוי הדחף ובירור פנימי - נוכל לפחות לבחור. כן, כשהקב"ה ציווה עלינו 'ובחרת בחיים' הוא בהחלט השאיר לנו גם את האפשרות - לבחור ברע...

שנזכה כולנו, תמיד, לבחור בטוב ובנכון עבורנו, אמין!



"ראיתי פרסומת בטייל. תייתי"

כל העולם כולו פרסומת גדולה מאד.
גדולה מאד מאד.
בעיתון- שיווק.

על לוחות המודעות- שיווק
הגיסה שמוכרת מוצרי בריאות כל כולה שיווק,
והאוטובוסים- שיווק.

והנה לנו, עוד דרך לשווק לנו, לפרסם, ולעניין- תיבת המייל.
כולם רוצים לעזור לנו שם; לעניין אותנו, לספר לנו, להציע לנו,
לגלות לנו עולם חדש/ מוצר חדש/ דרך חדשה ומופלאה לחיים
חדשים.

הרכישה היא כמובן הקלה והקצרה ביותר.
רק נלחץ על הקישור, רק נשלם חמישה שקלים ונקבל את המדריך,
רק עשרה שקלים ויש לנו סיפורי שמע לילדים או ספרון דיגיטלי.
נשמע הסכוני, אבל זה לא. זאת עוד עורמה שיווקית

מסתנן שלישי:
רשימות תפוצה שיווקיות

תופרת רשת:
אסתי פטמן, מלווה שיווקית ומאמנת להתפתחות אישית וכלכלית.

בואו נתחיל בהצבת עובדה פשוטה: אנחנו, כולנו, ממש רוצות שישווקו לנו. יש לנו אינטרס ברור שעסקים יתקיימו, יפתחו מוצרים וימכרו לנו אותם. לא, אין צורך לצעוק עלי. מספיק לדמיין לדקה או שתיים עולם נטול שיווק, עולם שבו יש לנו בעיות שאנחנו משתוקקות לפתור וצרכים שאנחנו משוועות למענה עליהם, אבל אנחנו לא יודעות היכן למצוא את המענה, כי איש או אישה לא סיפרו לנו על כך. לא כף, נכון? וזה עוד בלי שנדבר על הצורך שלנו, כחברה וככלכלה, בעסקים בריאים ומתפרנסים.

המשווקים הגזימו! הם כל היום צורחים לנו באוזניים, מציפים אותנו במידע מיותר, או גרוע מכך, משפיעים עלינו באופן סמוי עד אימה

אם נמשיך בקו החשיבה הזה, נסכים שרשימות תפוצה הן מאמצעי השיווק הזמינים והזולים ביותר. לנו עדיף כמובן שבעלות העסקים תוכלנה להשתמש באמצעי הזה, ולהשקיע יותר כסף במוצרים עצמם ובשירות שהן נותנות לנו, מאשר בפרסום שלהם, נכון?

נכון, תגידו לי, אבל המשווקים הגזימו! הם כל היום צורחים לנו באוזניים, מציפים אותנו במידע מיותר, או גרוע מכך, משפיעים עלינו באופן סמוי עד אימה ועד בכלל, וגוררים אותנו לצריכה לא רצויה.

אין ספק שתעשיית השיווק מאתגרת אותנו, הצרכנים. בשביל זה התכנסנו כאן, הרי. בואו נדבר על ההתמודדות עם האתגר הזה ונראה איך, באופן מעניין, היא נותנת לנו כלים להתייבבות מול אתגרי חיים אחרים.

שלב 1: למה?

שיווק נועד לתווך לנו מענה ופתרון לצרכים שלנו. נקודה. וכדי שנגיע למצב שבו הוא עושה את זה ורק את זה, אנחנו צריכות להיות מאד מפוקסות ולזהות את אותם צרכים.

בין אם מדובר ברשימות שמציעות תכנים קצרים, בין אם מדובר ברשימות

שמעדכנות מבצעים ודילים משתלמים, ובין אם מדובר בכאלו שמעבירות פוסטים ארוכים, הן צריכות להיות בהתאמה מלאה לאינטרס האישי שלנו. יש לנו מטרות בחיים, בכל תחום: בהתפתחות הרוחנית, האישית, התעסוקתית; בחינוך הילדים ובניהול הבית, מההיבט הארגוני או הכלכלי; בתחומי הבריאות ועוד.

קל ומפתה להירשם לכל מי שמציע לנו מדריך, סרטון או צ'ק-ליסט במתנה. נופש דיגיטלי? בכלל חלום. אבל השלב הראשון בסינון יהיה: האם אני בכלל צריכה את זה? איזו מטרה בחיי ישרת המידע שאצרוך, אם בכלל?"

אבל הרשימות הללו לא מבקשות מאתנו רשות לפני שהן מתפרצות לתיבת המייל!

"מאז הוגדר 'חוק הספאם' כל אחד יכול לחדור אל המייל שלנו ללא רשות פעם אחת בלבד. באותה פעם נקבל החלטה מושכלת האם להמשיך לאפשר לו את החדירה, או לא. לאחר הסרה מרשימת תפוצה, אסור למדוור להמשיך ולשלוח לי תכנים נוספים.

כך גם לגבי רשימות שנרשמנו אליהן מרצוננו החופשי: חובת המדוור לאפשר לנו הסרה מלאה, פשוטה ומיידית".

שלב 2: ממי?

אנחנו כל-כך נזהרות בצריכת המידע שלנו. לא מכניסות הביתה כל עיתון, בודקות אם לספר שהילד לקח מהספרייה יש אישור, משליכות עלוני פרסום לפח הבניין בלי לדפדף בהם אפילו.

במרחב הדיגיטלי, הזהירות הנדרשת גדולה הרבה יותר. האנונימיות, יכולת ההסתתרות מאחורי שמות בדויים, והקלות שבה יכול כל אדם להגיע אליו ולשפוך בעיניי את משנת חיו - מצריכות אותנו לבצר עוד יותר את החומות האישיות שלנו.

לפני הרשמה לרשימת תפוצה, חיוני לבדוק: האם - מעבר לידע המקצועי - עולם הערכים שלי ושל המדוורת תואמים זה את זה? חשוב להבין שרשימות תפוצה מכוונות ליצירת מערכת יחסים ארוכת טווח בין המדוורת/לנמענים, כך ששיקול הדעת לפני הצטרפות לרשימה צריך לבחון האם מדובר בגורם שמתאים לי לצרוך ממנו - באופן חד-פעמי, ובוודאי לאורך זמן - ידע, השקפת עולם וערכים, שבמקרים רבים עוברים באופן סמוי, וקשה יותר להיזהר מהם?

שלב 3: איך?

אחרי שכבר וידאנו שהרשימה עונה על צורך מסוים שלנו, וששבע-עשרה המדוורות ששולחות לנו תוכן באותו הנושא - הן כאלה שאנו מוכנות לצרוך מהן ידע, מגיעה חומת המינון.

אנחנו לא באמת נרכוש תוכנית ליווי עסקי אצל שבע-עשרה נשות מקצוע, נכון? ולא ננסה שש דיאטות בזו אחר זו, גם אם הן חינמיות. אמת? אז בואו נציב לעצמנו סנן: גם מתוך הדיוורים הרלוונטיים, נבחר רק במה שבאמת כזה. בדרך כלל, תוך 3-4 דיוורים כבר אפשר לדעת אם יש סיכוי להפקת ערך אמיתי מהדיוורים או לא.

בדרך כלל, תכנים שאין בהם מענה אמיתי ומדויק לצורך, הופכים לאחד מהשניים: נטל או בילוי.

במקרה שהדיוורים הפכו לנטל, הצעד הנכון והפשוט הוא להסיר אותם. לעיתים לא נעים לנו לפגוע בשולחת התוכן, אבל כמי שמכירה לעומק את התחום - אני מבטיחה לך: בעלת העסק תהיה לך אסירת תודה אם תסירי את עצמך כאשר הרשימה שלה לא רלוונטית עבורך. את יכולה להיות הלקוחה האחת שמכריעה את היקף חבילת הפרסום שלה ומייקרת אותה! לא חבל לעשות לה את זה, אם התוכן שלה ממילא לא מעניין אותך?

אם התוכן שכבר אינו צורך הפך לבילוי - הופך הטפול בעניין לדק ועדין יותר. כאן, יבואו לידי ביטוי החומות והגדרות האישיים של כל אחת ואחת. האם את מגדירה את המחשב ככלי לצרכי פרנסה בלבד? האם הוא משמש עבורך גם כמקום בילוי? כדאי שתחשבי על זה ותהיי מודעת למה שקורה.

שלב 4: כמה?

לא רק סינון, גם מינון: גם כשאנחנו בוחרות להישאר ברשימות מסוימות, חשוב מאד להקצות לכך משבצת תחומה בלו"ז. (פעם ביום / במשמרת / בשבוע, כל אחת לפי צרכיה)

מומלץ לפתוח כתובת נפרדת לרשימות התפוצה. כך יימנעו מאיתנו הסחות דעת במהלך יום העבודה, ונרגיש עוד יותר את היכולת שלנו לבחור את היקף צריכת המידע שלנו. אפשר גם לנהל את הדואר הנכנס באופן שבו המיילים מופנים לתגית / ארכיון ואינם מוצגים בכלל בתיקיית הדואר הנכנס - ורק כניסה לתיקיית האחסון שלהם תאפשר לך לקרוא אותם.

ולסיכום: מי?

בעולם עמוס עד אימה, ועד בכלל, במסרים שיווקיים - הדבר הטבעי ביותר

הוא להשליך את האשמה על המשווקים שמציפים אותנו בתוכן מיותר. אבל חשוב לזכור, קודם כל, שאין מדובר באדם אחד אויב ואורב ששולח לנו אלף מסרים ביום, אלא באלף בעלי עסקים שכל אחד שולח רק מייל אחד ובו ההשתדלות שלו להתפרנס...

ושנית, גם בצריכה השיווקית שלנו, כמו בכל שטחי החיים, יש לנו בחירה חופשית. רוצה להפסיק לתת לאחרים לנהל את חייך, אלא להיות המנהיגה של עצמך? אמצי לך את הא-ב-ג של החיים:

אחריות + בחירה = גדילה

אנחנו מוכרחות לקחת אחריות על מה שאנחנו רוצות להשיג בחיינו ועל מה שאנחנו צורכות כדי להשיג מטרות. מתוקף אותה אחריות, אני ורק אני מחליטה למה אני נחשפת ולמה אני ממשיכה להיחשף. גם אם נעזרתי במשך שלוש שנים ברשימת תפוצה מסוימת, וכעבור שלוש שנים היא הפכה לבילוי מיותר, אני עדיין יכולה וצריכה לומר 'סטופ' ולהשיב לעצמי את החומה האישית שלי.

עם האחריות והבחירה הללו נוכל בעזרת ה' לגדול".



"שמתי לעצמי מטרה להציל את שאר הבית".

המשפט הזה מוכר לכן מאנשהו?

מדגדג לכן?

נשים טובות באו לעולם, נשים טובות ומטרות טובות ונעלות כל כך.

הן שואפות בכל מאודן שכל אישה נשואה תכיר את שיטת חמשת הצעדים ושלושת המילים הטובות, הן משתוקקות שנשתף אותן איך הפוסט שלהן נגע בנו, ומה שינינו בעקבותיו בשיח הזוגי. הן מחלקות עצות בשפע, בחינם, ברוחב לב, הן מדברות הכל ישר וברור ובגובה העיניים, פותחות את הקליניקה, פוערות את דלתות הבתים ומבקשות להכנס בשיח רב תפוצה אל הנושאים הכי רגישים, הכי עדינים, הכי צנועים ויקרים לנו.

**לא לכל נושא
מתאימה כל
צורת שיווק.
בטח שאנחנו
לא צריכות
להיות אלו
שקונות
יהלומים
או זיופי
יהלומים-
בשוק.**

מסתנן רביעי:
תכנים בנושאים אישיים וזוגיים.
תופרת רשת:
טובה הניג

”באופן כללי ידע הוא כוח וככל שאנחנו יודעים יותר, אנחנו מסוגלים יותר להתמודד. העיניים שלנו בהחלט יכולות להפתח מחומר חדש שלא ידענו על קיומו, וכאשר תובנות. חזקות מתומצתות במשפטים ברורים, האמת שבהם מחלחלת ומביאה תועלת. לדוגמה: 'משבר אמון'. הנושא הזה הוא נושא קריטי שניתן לטיפול מהיר. ניתן לפתור אותו בשתי פגישות כאשר הן באמת מקצועיות. ישנו משפט שאומר: 'אמון לא נותנים, אמון בונים'.

אחרי שרק קוראים משפט כזה ניתן להבין לפתע שכל מה שנאמו תמיד לבן הזוג 'תן אמון' או האשימו אותו 'אתה לא נותן אמון', היה שגוי. אנחנו אלו שצריכים מצידנו לבנות את האמון, ואם בן הזוג לא נותן לנו אותו- אולי לא היטיבנו לבנות.

זהו משפט מכונן ששווה בדיקה. הוא לא מטפל, אבל הוא מכין תשתית ראויה לטיפול.

אבל כשמפיצים פוסטים בנאליים כמו: 'לריב צריכים שניים'. או- 'אישה בונה, אישה הורסת' לא באמת מקדמים אף אחד.

אני סבורה שבדרך כלל אין תועלת מהדרכה דרך פוסט קצר שמישהו מביא מניסיונו האישי. כמספר הזוגות מספר המורכבויות, ויש להכיר את הזוג כדי לדעת כיצד לקדם אותו.

אלו נזקים יכולים להיווצר באשמת אותם 'מסרים בחינם'?

ראשית- האשמת הקרבן. בן הזוג הבעייתי קורא בעיה ומיד מתלהב ומדביק אותה על הצד השני. 'הנה, זה בדיוק הוא', ולעיתים משתמש בה לרעה.

שנית- העמקת שבריריות - כשאישה במצב מצוקה קוראת משפטים שמטילים עליה את האחריות, היא נשברת יותר.

שלישית- תפיסה מעוותת. מכל פוסט אפשר להוציא דברים בצורה מעוותת ולהתנהג עמו בצורה שגויה.

אם כן, ממי כן נקבל ייעוץ בעת הצורך?

”מאנשי מקצוע נייטרליים שחוו שיפור. לא מזמן התקשרה אליי רופאת ילדים בשם טטיאנה. ספרה לי ששני ילדים שמטופלים אצלה במרפאה חוו התקדמות מיוחדת והיא רוצה לדעת מה אני עושה כדי לדעת להפנות אליי. מדריכות כלות, מנחות הורים ועוד - כל מני מקצועות שמשיקים לייעוץ הזוגי יכולים להעניק שמות וכתובות לעזרה.

וכמובן אם מספיק פתוחים לסביבה הקרובה, אפשר לקבל כתובות מחברות ומבני משפחה”.

מבחינה רוחנית, חשוב כמובן לתת את הדעת על הנזק הגדול.

ישנם נושאים שהשיח עליהם הוא שקט וצנוע. שיח ברשימות תפוצה אינו כזה!

מטפלת או מאמנת זוגית היא איש מקצוע שיש לברר עליו היטב היטב מבחינה רוחנית ומבחינה מקצועית ואנחנו לא יכולות לקנות כל מסר וכל תוכן עף ברוח מפי כל מי שהחליטה לכתב אותנו לרשימה. הרשימות הללו מגיעות גם, במישרין או בעקיפין, למי שלא אמור להחשף אליהן...

ובקיצור, לא לכל נושא מתאימה כל צורת שיווק. בטח שאנחנו לא צריכות להיות אלו שקונות יהלומים או זיופי יהלומים- בשוק.

נבצר שוב את החומה,

נצמיד את הרשתות,

נבליט את השלט: 'הכניסה אסורה'.



התנהלות מול לקוחות - הצבת גבולות אישיים וחיצוניים

כשיצאתי לדרכי כעצמאית קסמה לי העובדה שלא יהיה לי "בוס על הראש" ואוכל לעבוד בעצמאות במלוא מובן המילה. בפועל, אני מוצאת את עצמי עובדת מול עשרות בוסים- הלקוחות שלי. כל אחד מהם מושך את החבל לכיוון שלו. תובעני. מציב לי לו"ז קשוח ובלתי אפשרי. אני עובדת מעבר לכווחתי, מנסה לרצות את כולם, ללא הצלחה. האם כך אמורים להראות חייה של עובדת עצמאית? או שיש בעיה כללית בהתנהלות שלי מול הלקוחות שאוכל לשפר?

האנרגיות ומשאיר אותך מרוקנת. עם מודעות, תשומת לב והתנהלות נכונה ושיטתית תוכלי בע"ה להיות "הבוסית" של עצמך ושל הלקוחות שלך ועדיין לשמור על שביעות רצון, מקצועיות ונאמנות ללקוחות גבוהה.

אז איך מתנהלים נכון מול הלקוחות?

ניהול עצמי

הציבי לעצמך גבולות אישיים תוך מיפוי עצמי של הערכים והצרכים האישיים שלך. השתמשי בדמיון מודרך וצאי בעקבות הלקוחות שלך למסע שהם עוברים משלב היותם לקוחות בפוטנציאל, דרך סגירת העסקה, קבלת השירות ועד לשלב השימור. בדקי מהם הגבולות שלך להתנהלות נכונה ו**מתאימה** מולם בכל אחד מהשלבים.

שימי לב, אין הכוונה להישאר כמות שאת ולא לצאת מאזור הנוחות. כבעלת עסק שרוצה להצליח חשוב שתשקיע בהתפתחות אישית ומקצועית מתמדת, בשחרור סטיגמות ובאימון שרירים חלשים. עם זאת, היי מודעת לערכים ולצרכים ההכרחיים שלך, כדי שחלילה לא יצא שכרך בהפסדך.

ניהול עצמי בשלב השיווק

השלב הראשון שהלקוח עובר בדרכו לעסק שלך. בשלב זה את מחפשת

שלום וברכה,

משאלתך אני מבינה שהמנוע העיקרי שלך במעבר מעובדת שכירה לעובדת עצמאית, היה הצורך באוטונומיה ובחופש פעולה. בפועל, את מגלה בכאב שזיה ממש לא זה. להפך, חשבת לקבל יותר עצמאות וקיבלת פחות. פרדוקס מתסכל.

הבשורה הטובה היא שיש פתרון, והבשורה הטובה יותר היא שהשלב הראשון בדרכך אליו, זיהויו הבעיה, כבר מאחוריך (:)

בואי נגדיר וננסח יחד את הבעיה: הלקוחות מנהלים אותך במקום שאת תנהלי אותם. במצב כזה במקום להוביל אותם למציאת מענה לצורך שחיפשו דווקא אצלך, את מובלת על ידם.

שאלת: האם כך אמורים להראות חייה של עובדת עצמאית? קבלי תשובה: לא בא' רבתי.

כעובדת עצמאית את זו שאמורה להכתיב את הכללים של העסק. לעצמך כמובן וכתוצאה מכך, גם לכל הגורמים האחרים בממשק: לקוחות, ספקים, משתפי פעולה וכדו'.

הלקוחות הם 'הארנק של העסק'. יש לך אינטרס אישי שהם יהיו שבעי רצון מעבודתך. אך זה לא אמור להיות באופן ש'זולל' ממך את כל

את דרך התקשורת האפקטיבית ביותר כדי לספר לו על הערך שאת יכולה לתת לו בדמות המוצר או השירות שאת מציעה. בחני את עצמך מהם הערכים והצרכים שלך בזירה הזו:

באלו מדיות מתאים לך להשתמש כבעלת עסק 'שמורה'?

באיזו שפת תקשורת מתאים לך להציג את עצמך ואת השירות שאת נותנת?

מהו המחיר שאת מעוניינת לגבות עבור השירות או המוצר שאת מספקת? בהתחשב כמובן בנתוני השוק ובגילום שעות העבודה המושקעות בו.

ניהול עצמי בשלב המכירה

הלקוח מעוניין בשעה טובה לסגור איתך עסקה? זה הזמן לבדוק:

האם כל לקוח שעונה להגדרה 'פוטנציאלי' הוא לקוח שאת אכן מעוניינת לספק לו שירות?

אולי יש קונפליקט ערכי בתחום העיסוק שלו? באיש הקשר מולו תצטרכי להתנהל?

ניהול עצמי בשלב מתן השירות

שאלו את עצמך:

מהם הצרכים האישיים שלך כנותנת שירות? כמו: שעות למשפחה ולפנאי, טווח שעות מוגדר. צורת התקשורת מול הלקוח: טלפון/ מיל וכדו'.

בדקי שאין קונפליקט בין הצרכים שלך והיכולת שלך לספק שירות לבין הצרכים של הלקוח הדורש זמינות 24/6, למשל...

לכמה לקוחות את יכולה לתת שירות בו זמנית?

ניהול עצמי בשלב השימור

שאלו את עצמך האם את מעוניינת לספק ללקוח שירות חוזר. האם הוא

לא גזל ממך אנרגיות מיותרות?

האם בשורה התחתונה כלכלי לעבוד איתו?

בשלב זה, תוכלי לדייק שוב את הגבולות והצרכים שלך. כבעלת עסק

אסור לך לחיות בוואקום. כדי להצליח בע"ה חשוב שתדעי להתאים במדויק את הערך שאת מספקת בדמות המוצר או השירות לצרכים של הלקוחות שלך. בדקי שביעות רצון הדדית ובמידה יש פער שלא ניתן לגישור חזרי ודייקי שוב את קהל היעד אליו את מכוונת.

התשובות לשאלות אלו ולשאלות דומות יסייעו לך לגבש את ספר הנהלים של העסק. רשמי את הכל בצורה מסודרת ותקראי לרענון לעיתים קרובות ובכל מצב של קונפליקט.

עבדי את כל התשובות למסמך נהלים מסודר ממנו תגזרי חוזי התקשרות והזמנות עבודה.

ומניהול עצמי לניהול חיצוני מול הלקוחות

ערכי תאום ציפיות מובנה מול הלקוח ותתקשרי לו בצורה נעימה ואסרטיבית את הנהלים שגיבשת. בשיחה טלפונית לפני הסגירה ובשליחת הסכם כתוב. במידה ומדובר בלקוח קטן וההסכם הופך את התהליך לרשמי וכבד מדי, תוכלי לרשום זאת בגוף המייל ולבקש ממנו למען הסדר הטוב לאשר לך במיל חוזר.

לדוג': "חשוב לי מאד לתת לך שירות מצוין ולהיות זמינה. שעות העבודה שלי הם... מתי בטווח הזה יהיה לך נוח לתקשר?".

אל תסגרי עסקה בלי שהעלית את התנאים והנהלים שלך בצורה ברורה, והצד השני אישר.

בפועל,
אני מוצאת את
עצמי עובדת מול
עשרות בוסים-
הלקוחות שלי.
כל אחד מהם
מושך את החבל
לכיוון שלו.
תובעני.
מציב לי
לו"ז קשוח ובלתי
אפשרי.

תני פידבוק!



רבקי שפירא | יועצת מס



כשהכל מסוכם מראש, אנו חוסכים את המקומות הלא נעימים, שיש בהם מעין חבל דמיוני שכל צד מנסה למשוך אליו בכדי להגן על זכויותיו.

ואז אנו פנויים לתת שירות מעולה ויעיל ואפילו לצ'פר על הדרך...

הלקוח מצידו מרוויח תוצר טוב יותר, מקבל רושם חיובי, שמדובר פה בעסק רציני ומקצועי, שמתנהל "כמו הגדולים" ויודע להעריך את העבודה שמקבל.

גם אם את שכירה או אמא בוודאי תמצאי שהגדרת מטרות ונהלים באופן ברור, אפילו רק בתודעה שלנו, משרה רוגע וחוסכת דיונים עקרים.

דווקא הגבולות, שמהותם ותפקידם לתחום ולצמצם, מצמיחים ומקדמים אותנו, הכל ברור ומוגדר, אין מקום לדיונים, אין שטח אפור שצריך לדשדש בו, ומשם יש מקום רק לגדול...

וגם בעבודת ה- העסק האמיתי של כל אחת מאיתנו, לגבולות תפקיד חשוב.

גם פה, מעבר לחוקי התורה שהם מוחלטים, יש מעין שטחים אפורים, של יותר מהודר וכחות, מתאים יותר וכחות, וכשאנו לא תוחמים את עצמינו, אנו כל יום מחדש במעין מלחמת התשה, כן או לא, נכון או לא נכון, ואנרגיות שיכלו לסייע לנו לצמוח דועכות שם...

גבול ברור יביא לנו תחושת רווחה ויפנה לנו מקום להתקדם ולמנף את עצמינו לשלב הבא...

הטלפון מהלקוח בשעת לילה מאוחרת היה הקש על הגב של מלי, אדריכלית מוכשרת, היא ישבה מתוסכלת על הספה וחשבה ברצינות לחזור לעבוד כשכירה, מאז הפכה לעצמאית החירות ממנה והלאה... היא משרטטת תוכניות, והלקוחות משנים לה אותם פעם אחר פעם, עד שהעבודה לא ריווחית, מתקשרים להתייעץ סביב היממה, וכועסים כשלא עונה במייד, התסכול שחשה פינה את כל האנרגיה הרעננה עימה הקימה את העסק.

הבוקר הגיע ועימו הגיעו המסקנות, כל שעליה לעשות זה בסה"כ לכתוב חוזה מסודר שיציג בפני הלקוחות את עמדתה ומעמדה כאשת מקצוע ולא כנותנת שירות המשועבדת ללקוח,

היא אספה את כל התקריות המתסכלות מהעת האחרונה ושכתבה אותן לחוזה מפורט ומאורגן. כיום, עשור לאחר מכן, מלי אדריכלית מהשורה הראשונה, מרוויחה היטב, ונהנית מעבודתה.

גם אני כבעלת עסק חוויתי בתחילת הדרך, ולא רק, רגעים שבהם מצאתי את עצמי נותנת הנחות בלי לרצות, מקבלת תשלומים דחויים לתאריכים לא הגיוניים, עובדת בשעות הקטנות, עונה לטלפונים תוך כדי הארוחות, ומן הסתם אם את עצמאית תוכלי להזכר בסיטואציות דומות, שהמשותף בכולן הוא העדר גבולות, שלא תחמנו לעצמינו באופן ברור את כללי העבודה שלנו שמהם לא נזוז, שלא ערכנו חוזה מפורט לפרטי פרטים הכולל את המחיר המדויק, שעות העבודה, תוספת מחיר במקרה של תוספת שירות, וכו



תמי פוטאש | אדריכלית
ומעצבת פנים



נשמע לכם שאדריכלות זה מעוף, זה יצירתיות, זה לעשות מה ואיך שאני בוחרת ורוצה... שאין בזה גבולות ואין בזה חוקים, ואין כללים.. אז זהו שלא לגמרי, אדריכלות זה גבולות, אדריכלות זה חוקי בניה ברורים, אדריכלות זה כללים שאין עליהם עוררין! ועדיין- כמו שנשמע בהתחלה.. יש מעוף, יש יצירתיות, יש את הטעם האישי, יש את הנגיעה הייחודית, המחשבה מחוץ לקופסא יש את הרעיונות, יש את האמירה.. והכל--- בתוך הכללים! בתוך החוקים!!! הכל בתוך המסגרת!!! יש חוק ויש מידה, מה מותר ומה אסור, מה כדאי ומה כדאי להימנע, כמה מטרים לכאן וכמה לשם, כמה ברזל וכמה בטון..... התפקיד של האדריכל זה להישאר במסגרת, זה לשמור

ריקי מרגלית | מאמנת מנהלות צוות ובעלות עסקים.



חומה ? כן, חומה של חסמים ומניעים שגורמים לך לא לעשות ! רוצה להצליח לנפץ אותה, ולהתקדם ? אז קדימה ! חשבי עכשיו על משהו שאת רוצה לעשות כבר הרבה זמן, ומשום מה לא מצליחה. ותשאלי את עצמך: למה ? כתבי על הדף ותנסי לזהות מתוך מה שכתבת מה החסם הכי חזק שמעכב אותך. והנה -זו החומה שלך ! עצם ידיעת הבעיה היא חצי פתרון אך כדי לנפץ את החומה כדאי שתנסי לענות לעצמך מה אני יכולה לעשות כדי לנטרל את אותו חסם ? חני הבינה שהעיסוק במה כן יכול לפתוח לה ערוצים חדשים ולאפשר לה להבין שהיא יכולה ואת ? מזמנת לבדוק האם העיסוק בכך, יעזור לך לפרוץ את החומה או משהו אחר.

בשיחה עם חני, לקוחה מקסימה, על מציאת מקורות להגדלת הכנסה היא תרצה כל הצעה שעלתה, בלמה זה לא מתאים לה... ביקשתי ממנה: בואי ננסה להפוך את השיח מלא - לכן ונשאל: מה את כן אוהבת ? אוהבת ??? כן ! הההם... לרקוד , אבל מלרקוד אי אפשר לעשות כסף ... רגע, אמרנו שמדברים היום בשפה של כן טוב את יודעת מה, אני אעשה את זה פעם אחת השבוע וכך היא כתבה לי בהמשך השבוע: ריקי, החלטתי לאפשר לעצמי לרקוד השבוע והופתעתי ממש -שהתחזקה בי התחושה שאני יכולה להגשים חלומות !! הרבה פעמים אני שומעת משפטים כמו: "אני לא מצליחה להתקדם !" "אני כל כך רוצה להרוויח יותר -ו... לא מצליחה" "אני כבר יודעת מה אני רוצה לעשות, אך בפועל זה לא קורה" גם לך יצא לאמר לעצמך או לאחרים משפט כזה ? אז, כנראה שאת נמצאת בתוך החומה.

על הגבולות, זה לציית לחוקים.
ושם, בתוך הגבול, בתוך המסגרת,
לתת את המקום האישי, את הפן היצירתי, שם, לצאת מהקופסא...
לתת נגיעה ורעיונות מיוחדים, להביא אמירה...
בתוך הגבול, בתוך המסגרת, בהתאם לתקנים ובהתאם לחוקים השונים.
גם בעבודת ה', בתוך החומות, בתוך הגבולות,
עם אותה התורה ואותם המצוות,

אותם האיסורים ואותם החוקים..
ובכל זאת,
לכל אחד את דרכו שלו בעבודת ה'...
כל אחד מביא את עצמו, את האמירה והמיוחדות שלו, את העבודה
האישית שלו.
בתוך אותם גבולות...
כל אחד בדרכו המיוחדת...
בשאיפה להגיע הכי קרוב הכי גבוה לטוב ביותר!!

פערי אויש | כיוון - מותגים עם כריזמה

נתקלתי באמרה הזאת
והוא ממש ניער אותי...
אומר הרמב"ן בבראשית ל"ז ט"ו
הגזרה אמת
החריצות שקר
כי עצת ה' היא תקום
כל העניין של גבלות בעבודה,
השתדלות לפרנסה
עד מעבר להשתדלות רבה מידי
על חשבון הרבה מדי של שעות
ומאמץ רגשי ו...
הכרזה הזאת באה להזכיר לי, לשים
מעצור
אין קשר בין המאמץ שלי, העשייה שלי

וגם אם הוא יהיה רב מאוד, מקצועי
מאוד ומושלם במיוחד.
לבין התוצאה שאקבל
תמיד אקבל רק מה שהקב"ה הקציב
עבורי
ואם אני ממש רוצה לשנות,
אז, אמונה, תפילה, צדקה, חסד
ושמחה,
שם החריצות תעזור לפרוץ את החומה
הזאת.

–
כמה מילים על הכרזה
שימו לב איך החריצות מטפסת,
עובדת
אך מובילה לגמרי כלפי התהום -
השקר
כשהאמת עומדת בגאון וביציבות





אם חומה היא

ועוברת לדלעת. כן, לפי מה שמיכלי אומרת, חומה היא דבר טוב. בדרך כלל.

"אבל בכל זאת, כשאנשים חומה, לרוב האנשים

זה עושה הרגשה לא כל כך טובה. את לא חושבת, אמא?"

אני מגישה לה את המקלף הירוק שנזנח סופית על השולחן. "מעניין מה שאת אומרת. מצד אחד חומה היא באמת סמל לגבורה ולעוצמה של עם או מדינה. לסינים למשל, היה די קשה לוותר על האמונה שרואים את החומה שלהם מהירח, ולקח להם הרבה שנים עד שהם הסירו מספרי הלימוד שלהם את השגיאה הזו."

מיכלי מקשיבה לי בריכוז. המקלף ביד אחת שלה. היד השנייה ריקה עדיין. אני תוחבת לתוכה קישוא בינוני.

"מצד שני, אני מסכימה איתך שחומה מעלה קונוטציה שלילית הרבה פעמים."

"אולי אצל יהודים", סחה מיכלי וכל הרצינות שבעולם בעיניה הירוקות. "כי החומות של ירושלים הרי נפרצו בסוף, ועד היום מתאבלים על החורבן שקרה אחר כך."

בלי לרצות, אני חושבת פתאום על מיכל אחותי.

מיכל הייתה דומה מאוד למיכלי. כלומר, מיכלי דומה מאוד לילדה שהייתה מיכל. אני חונקת בקושי את הרצון שמתעורר בי - להניח מול מיכלי הר ירקות ולגרום לה בדרך כלשהי להפסיק לחשוב כל כך הרבה.

"הייתי רוצה לראות את החומה הסינית". המקלף הירוק עובר על הגזר בלטיפות איטיות. אם הידיים של מיכלי היו זזות במהירות הקריאה או המחשבה שלה, היה לנו מרק לפני חצי שעה.

"את יודעת שרואים אותה מהירח?"

עד שמיכלי למדה לקרוא החשבתי את עצמי לבעלת אינטליגנציה כללית סבירה. בשש השנים שחלפו מאז, אני מרגישה אינטליגנטית פחות ופחות, אף על פי שלמעשה, ידע העולם שלי הולך ומתרחב דווקא. לגבי חומת סין והירח, יכולתי לדעת שכן, או לא לדעת. אבל במקרה, אני יודעת שלא. ממש לאחרונה קראתי מאמר שהשתמש באגדה הזו כדי להוכיח איזו טענה לגבי אמונות מוטעות.

"פעם האמינו כך", אני עונה לה. "היום יודעים שזו טעות. החומה הסינית היא באמת עצומה, אבל מהירח בכל זאת אי אפשר להבחין בה."

מיכלי מאוכזבת קצת.

"חבל", היא אומרת לאט, כאילו אינה בטוחה בעצמה בכוונתה. "מאוד מעניין לחשוב על זה שאפשר לבנות משהו כזה, ולראות אותו מהירח. זה עושה תחושה כזאת, שהכול מחובר. שהירח הוא חלק מהעולם. כמו... כמו הים, נגיד. רק הרבה יותר רחוק."

"אהה". אני נוטלת בטטה אחת, ואת המקלף האדום, ומתחילה לקלף בתנועות מהירות. מקווה להשפיע על הקצב של מיכלי בלי להעיר לה מפורשות.

"חומה טובה למי שבונה אותה, נכון? כאילו, אם מכניסים אנשים לתוך חומה בכוח, אז זה לרעתם. אבל בדרך כלל מי שבונה חומה עושה את זה כדי להגן על עצמו."

"כן", אני מניחה את הבטטה בקערת המים. "זאת הבחנה יפה. אני חושבת שנכון להגדיר את זה כך."

"אז חומה היא משהו טוב, בעיקרון."

הבטטה השנייה קצת רכה מדי בקצה. אני מניחה אותה בהסח הדעת,

”מיכל היא הבחורה הכי מיוחדת שאני מכירה, וכולנו מקווים שגם היא תתארס בקרוב, בעזרת ד’. אז מה, את רוצה להתקשר להגיד לה מזל טוב?”

”רק להתקשר? אולי נעשה לה משהו יותר חגיגי?”

”משהו חגיגי? מה למשל?”

”אין לי רעיונות.”

גם לי לא.

”אז בואי נחשוב על זה. אם יהיה לנו רעיון, נבדוק אם הוא מתאים.”

”אני אחשוב”

”לילה טוב, נהדרת.”

”לילה טוב, אמא.”

מיכל לא עונה לי בערב.

גם לא בתחילת הלילה.

גם לא לקראת חצות.

בבוקר אני רואה מייל ממנה:

-”חיפשת אותי אתמול?”

-”כן, מה עניינים?”

”בסדר. רצית משהו?”

”סתם. לשמוע מה קורה.”

”אה, אז לא קורה משהו... יש פה לחץ במשרד היום. נדבר פעם אחרת?”

”אהה. יום טוב.”

”גם לך. הלכתי.”

אמא חושבת שלא יהיה מוצלח לארגן משהו חגיגי. היא מרגישה שמיכל מכונסת קצת בעצמה לאחרונה.

”מתקפדת”, אני מדייקת.

לחשוב זה טוב בדרך כלל.

אבל לי זה גורם לקונוטציה שלילית.

אמא חושבת שמגווחך לתלות רווקות מתמשכת של בחורה בנטיית אופי ספציפית ושאינו לא נורמלית אם אני מוטרדת מהשידוך העתידי של ילדה בת שתיים עשרה.

אני קצת מסכימה איתה וקצת לא, אבל מוטרדת, ולא קצת.

ישראל-מאיר חושב שמיכלי מדהימה, ושהדרך הנכונה להתייחס לאופי המיוחד שלה, היא להתייחס לכל מחשבה ושאלה שלה בכבוד ובענייניות. שהיא תדע שאפשר לשאול אותנו כל דבר ולדבר אתנו על כל נושא.

אני מסכימה אתו, והוא מסכים אתי שצריך לעזור לה לחזק גם יכולות פרקטיות, אבל לשנינו ברור שנזיפות, הערות ואיומים לא יועילו, וכן יזיקו.

אז אני משתדלת.

מה עוד אני יכולה לעשות.

בלילה, כשמסתיימת מחצית שעת הקריאה במיטה, אני ניגשת לומר למיכלי לילה טוב.

”עוד יומיים ראש חודש תמוז אמא, את זוכרת?”

”האמת היא שלא שמתי לב. טוב שאת מזכירה לי.”

מה קרה למיכלי? היא מזכירה לי לכבס לה חולצה לבנה? מתי היא הייתה מוטרדת אי פעם מבגדים? לא נראה לי שהיא ערה בכלל למחזור החיים של כביסה-גיהוץ-ארון-סל כביסה ושוב, עד אין קץ.

”אני אבדוק שהחולצה הלבנה שלך מכובסת.”

”אה, לא בשביל זה אני מזכירה לך. ראש חודש תמוז, אמא! מיכל תהיה בת עשרים ותשע. בחנוכה היא אמרה לי שהיא כבר נהייתה בת עשרים ושמונה.”

אני מדלגת על פעימה אחת. עשרים ותשע. רק לפני חמש שנים הייתי שם, אבל לי הייתה ילדה בכיתה א’.

”זה נשמע הרבה, אבל את יודעת, אחות של שושי שהתארסה, היא כבר בת יותר משלושים! ומיכל היא בחורה מאוד מוצלחת, לא?”



”תקראי לזה ככה”, נאנחת אמא. ”אבל זה המצב.”

”מתנה כן? עוגה אולי?”

”תעשי מה שאת חושבת. אני באמת לא יודעת.”

מיכלי לא עונה לי גם בבוקר של יום ההולדת, ואני מחליטה סופית שצריך לנגח בחומה לפני שתתעבה מדי.

קול קטן מזכיר לי שאם מישהו בונה לו חומה, היא טובה לו, בדרך כלל. ככה מיכלי אמרה, ואני הסכמתי איתה.

לא עת לפילוסופיות, אני משתיקה אותו בזעף, בודקת אם יש בבית חומרים לעוגת גבינה.

כשמיכלי חוזרת הביתה, הבסיס מוכן. אני שואלת אותה אם היא רוצה ללכת לכך, שמוכרים מוצרי אפייה, כדי לקנות חומרים לציפוי.

”זה בשביל מיכל?”

”כן, בזכותך. חשבתי לקפוץ לשם בערב. אולי גם שרי תבוא.”

מיכלי מהנהנת בכבדות. ”השגת את מיכל בסוף?”

מתי היא שמה לב שניסיתי?

”לא, יש לה לחץ בעבודה.”

”נראה לך שזה באמת?”

”באמת מה? העומס?”

”אהה. אולי סתם לא מתחשק לה לדבר איתך— זאת אומרת, לדבר עם מישהו על היום-הולדת. את יודעת, אחרי שדיברנו על זה שלשום, וניסיתי לחשוב על רעיון, היה נראה לי פתאום שאולי בכלל לא ישמח את מיכל אם יעשו לה משהו רציני.”

”גם אני חשבתי על זה, אבל—”

אני לא באמת מתכוונת לדבר עם מיכלי על מנגנוני ההגנה של דודה שלה.

”אבל נראה לי שכל אחד שמח שמתייחסים ליום הולדת שלו, לא?”

מיכלי לא עונה.

אז לא. מיכלי היא רק ילדה. אני צריכה לזכור את זה.

אבל לשרי גיסתי אני בכל זאת לא מתקשרת עדיין.

אחרי שעתיים אמא בטלפון. היא לא יודעת מה והאם תכננתי, אבל כדאי שאקח בחשבון שמיכל יצאה לירושלים, לכותל, והיא תחזור מאוחר.

אני מהמהמת כמה מילים שגורמות לאמא להסביר לי את דעתה ביתר פירוט: ”תשמעי, אם הייתי מרגישה שהיא מתקבעת במצב לא טוב, הייתי מנסה להתערב. אבל זה עושה רושם זמני. כן, נכון, אולי בגלל היום-הולדת. לכל אחד יש זמנים כאלה. ואת יודעת, מנגנוני הגנה, כמה שאוהבים היום לדבר על איך לעקוף אותם, בכל זאת נועדו כדי להגן עלינו.”

אני שוב נזכרת בחומה של מיכלי, ובסינים שרצו להאמין שרואים את החומה שלהם מהירח.

אולי לפעמים זה הפוך? מישהו בונה לו חומה וחושב שהיא נמוכה כמו גדר, אבל מבחוץ היא דווקא נראית קצת יותר מדי גבוהה ומבוצרת? ואולי אף פעם אי אפשר לדעת באיזה רגע בדיוק חומה הופכת מהגנה לסכנה?

מעניין מה הייתה מיכלי אומרת על זה.

מעניין מה הייתה מיכל אומרת על זה.

אבל פתאום ברור לי מאוד שנכון לעכשיו, אם אחותי חוששת שאצור על החומה שלה, זה הזמן להסיג כוחות.

מיכלי חוזרת. אני מצפה את העוגה. מקשטת. אורזת. משרבטת כרטיס ברכה קליל.

מיכלי הולכת לבית של סבתא ומשאירה למיכל את העוגה.

בלילה, כשאני באה לכבות את האור בחדר שלה, אני מוצאת בעיניה את הדוק המהורהר שלאט לאט אני לומדת לאהוב: ”אני חושבת שמיכל באמת תשמח, אמא. נראה לי שבסוף הרעיון שלך היה מעולה.”

”אני מקווה כך”, אני עונה במלוא הכנות. ”כבר אמרתי לך בצהריים, זה היה ממש בזכותך.”







תשמרו / מאת: נעמי

שלום, שמי ברכי.

נעים מאד, ואולי נפגשנו פעם במסגרת העבודה שלי:

אני עובדת במקום שנותן שירות לציבור החרדי. הרכב הצוות מותאם לאוכלוסייה וכולו חרדי אף הוא, הגברים מקבלים את הקהל הגברי, והנשים - את הנשי.

רוב הזמן אני עובדת מול הקהל, שהוא כאמור - נשי, מאחורי הקלעים יש ישיבות עם נשות הצוות הנוספות, ולפעמים עם העמיתים מהצד הגברי.

יום אחד ישבתי בישיבת צוות חשובה מול שני גברים, היה צורך לסגור איזה עניין דחוף מולם. במהלך הישיבה אחד מהם עזב ונשארתי לבד מול הבן אדם השני.

הייתי מאד לחוצה לסגור איתו על משהו מסויים, והוא לא היה בכיוון להסכים איתי. זה היה ממש קריטי, והוא מתעקש. ניסתי לרכך את העמדה שלו ופיזרתי מחמאות ושבחים על העבודה והמחשבה שלו, ועם זאת חוסר הסכמה עם הצעד המדובר.

דיברתי עם הרבה חיוכים וברוח טובה ונחמדה, הבעתי הערכה רבה להשקעה שלו, והתפעלות מהמאמצים שהפעיל בשביל לקדם דברים אחרים, אך עדיין, הוספתי, אני חושבת שכדאי מאד לטפל בנושא הזה בצורה אחרת.

ישבנו עם דלת פתוחה - לא היתה פה בעיה של ייחוד, כל תוכן השיחה, כולל השבחים והמחמאות, היה נטו סביב העבודה, אבל האווירה נהייתה קלילה, יותר מידי קלילה... ומקרבת...

לא רוצה לפרט מה בדיוק קרה, אבל מצאתי את עצמי בסיטואציה מאד מאד מביכה. מאד. סוג של טעות מכוונת... הייתי מזועזעת.

הבטחתי לעצמי שבחיים אני לא חוזרת למצב הזה, ושומרת מכל משמר על כל הגדרים והסייגים. שומרת על עצמי.

הסיפור הזה כל כך טלטל אותי. הוא נתן לי שיעור חי כמה שמירת המרחק הזאת היא לא לוקסוס ולא חומרות, ולא משנה כמה מעטה של "ענייני עבודה" נעטה עליה. קרוב דעת בין גברים לנשים הוא מהחמורות שבתורה, ולא יעזור שום צידוק או אמתלה. ולא משנה מה חובש היושב מולי על ראשו ולא משנה מה נושא השיחה..

מאז,

אני מקפידה ביתר שאת -

לא לאכול בישיבות משותפת, גם כשהן מתארכות ואני ממש רעבה, גם לא מאוכל שיש לי בתיק.

לא להישאר אחרי הישיבות ולהמשיך לעבוד סביב שולחן אחד, אלא תמיד לחזור למקום שלי.

אני לא נכנסת לשום נושא אישי, וכל שאלה מהסגנון של "מה עוסק בעלך?" ו"כמה ילדים יש לך?" מוצאת את עצמה עם תשובה מתחמקת ומרמזת ברורות לעבור נושא.

לדבר עם חיוך זה רק בשיחה עם נשים, וכשאני צריכה לשאול את אחד הגברים משהו - רק ממרחק ובצורה הכי עניינית. לכן אני גם לא מעיינת ביחד עם גבר באותו מסמך. יקרא הוא ואז אני.

שמות פרטיים לגברים - נגנזו גם במיילים. מאותה סיבה של הרגשת קירוב אני לא פותחת מצלמה בזום, והריבוע השחור על המסך כשאני מדברת.

כולם מכבדים אותי וקלטו שזה הסגנון.

לא כולן נוהגות כמוני, אבל אחרי שנכוויתי ברור לי שכך נכון לעשות.

תשמרו את הסיפור הזה, ותשמרו על עצמכן.

לכל הדעות |



עשרות תגובות מחזקות נוספות - מצורפות מידי יום ג' העוקב לסיפור

צוות שנוכחים בה גברים. כמובן בתנאי שמדברים רגיל ענייני ולא עושים הצגה למסך ח"ו!!!
אשריך על ההידור בצניעות אבל חשוב להדגיש שאין כאן עבירה!
כל הלכות הצניעות לעבודה הם קודש ואני מקבלת חיזוק יומי למייל ממש שווה אפילו שחוזר על עצמו...שינון...

מקסים סיפור שווה ואמיתי - כל הכבוד לך על התעוזה לשתף כמה בקלות ניתן ליפול בשניות... סייג לריחוק חוכמה.
מצד שני אני בדיוק מנהלת פיתוח והבנות לא עולות ב ZOOM אלא רק בשמע בלי וידאו, רק קול ואז יש איבוד של התקשורת - נעלמות- לא ברור מי איתך... שאלתי רב פוסק בקריית ספר וענה לי שאין שום בעיה לכתחילה לפתוח מצלמה בזום, וניתן לדרוש את זה גם בישיבת

יחטא.. ואהבת לרעך כמוך, לפני עיוור לא תתן מכשול! ואם אנחנו לא מקפידות מספיק האשמה והעונש גם עלינו ח"ו! חוץ ממה שאנחנו מחויבות בגדר בנ"א למקום שלנו ולעצמינו יש פה בנ"א לחברו חמור מאד.
זה כל כך קשה והלואי שלא נכשיל ולא נכשל בדברים החמורים האלו. ושוב ישר כח ומעריכה אותך מאד!

ברכי היקרה, תודה על השיתוף בסיפור הנוקב הזה.. ! זה מדהים כמה שינויים שהצלחת לעשות!! את פשוט מיוחדת! למדת מיד מוסר השכל וממש הלכת לכיוון השני לגמרי, לא להאמין שהצלחת והגעת למצב שאת מתארת, נראה שהיתה לך סיעתא דשמיא מיוחדת ובטוח שזה גם היה לך קשה, כל הכבוד!
אנחנו צריכות להזהר כ"כ לא להכשיל את הגברים שסביבנו! כמו שתוארת עם השיחה הקרובה והמחמאות וכו' ממש מה יעשה ולא

הנשים שם וכדו', חובה לשאול רב לגבי העבודה הזו. וגם מי שכבר עובדת במקום בעייתי, בעקבות היתר שקיבלה, תמיד צריך להיות יד על הדופק ולקבל ליווי תורני וכן ללמוד הלכות צניעות, ייחוד וכו', ובמקרה הצורך לשקול לעבור עבודה בהתייעצות עם רב (וגם אם הרב מתיר זה לא אומר שחייבים לקבל את היתר, לפעמים מתוך הרגשה פנימית ורצון להדר בוחרים את הלכתחילה יותר).
נזכור תמיד שהתורה הולכת ביחד עם צניעות וקדושה ולא ההיפך חלילה (כמו שאמר הרב שך על אברכים שהאישה לא צנועה, וד"ל). שנזכה כולנו לכוון לרצון ה' ולקיימו מתוך אהבה ושמחה!

אין מילים.. אשריך שהבנת את המסר וגם יישמת בשטח עד הפרטים הקטנים, לא כולן היו משנות ככה את ההתנהלות. מעריכה מאד!
רציתי להוסיף בהקשר של הסיפור משהו שכבר הרבה זמן חשבת לומר (אני מאמינה לרוב הנשים זה ברור אבל אולי רק לחדד..)- העבודה היא הכלי שלנו לפרנסה, ובמקרים רבים גם להחזיק בית של תורה, אבל אם חלילה מקום העבודה לא מספיק שמור, חייבים להבין שהמטרה לא מקדשת את האמצעים! ושהכלי לא הופך לכלי משחית, או לגולם שקם על יוצרו...
לפני שניגשים לבדוק מקום עבודה חדש שטומן בחובו נסיונות כלשהם, אם בתחום האינטרנט ואם בתחום הצניעות ואפילו סגנון

לשמור < לעשות < לקיים!

היערכות ארצית לקראת מיזם השותפות "את עלית" לקיום פעילות "שמורה"

בימים אלו יוצאות לדרך חברות קהילת "שמורה" למיזם חיזוק והרחבת הפעילות, באמצעות קמפיין השותפות "את עלית" | בסדרת מפגשים ארצית נרתמו מאות להצלחת כנס הנשים הגדול "ותחזק התקשרותנו באהבה" ואירוע הרתימה שהתקיים במהלכו, בנחשול מרגש של רצון והתגייסות נוכח הצורך הקיומי הדחוף לחיזוק הארגון | הדרך להשגת היעד הכספי הדרוש לקיום הפעילות והרחבת הליווי והעצמה לקהילת הנשים העובדות, עוברת בהתרמה יוצאת דופן בהשתתפות אלפי מתרימות הנוטלות חלק ומגייסות מכרות ובני משפחה

י"ט-כ' תמוז, תוך שורות התאמות ייחודיות שיאפשרו פניה למספר שותפות בצורה הנכונה, הנעימה והאפקטיבית ביותר. תכנית השותפות המושקת במהלך האירוע הארצי המושקע "ותחזק התקשרותנו באהבה" היא יריית הפתיחה למהלך חיוני זה, בתפילה ובתקווה להצלחתו.

כידוע, 'שמורה במבול' החלה כפעילות ספונטנית ונעשתה רובה ככולה בהתנדבות. לאורך השנים, נוכח ביקוש רב ועם עליית היקף הפעילות ומענה לקהילת הנשים העובדות במגוון תחומים של קשר, חיזוק, שייכות ועוצמה, ניסה הארגון לייצר שיתופי פעולה בזכות כוח ההתאגדות, במטרה להסתייע בכך ולממן את העשייה השוטפת. חלק משיתופי פעולה אלו הגיעו לקיצם עקב

סדרת מפגשים מיוחדת התקיימה בימים האחרונים, בהן השתתפו מאות נציגות מקרב נשות "שמורה". ברחבי הארץ התכנסו הנשים במפגשים אזוריים שיועדו לפריסת תכניות הארגון לעתיד הקרוב, לצד סקירה על מקורות המשאבים המוגבלים אשר כרגע מאיימים חלילה אף על המשך הפעילות הקיימת. לאור זאת ועם ההחלטה על השקת מיזם "את עלית" לחיזוק וביסוס הפעילות החשובה, ניכר רצון כנה ומרגש ליטול חלק ולהעמיד את המימון הדרוש בהתגייסות המונים.

המיזם יתקיים על בסיס המתכונת המוכרת של גיוס המונים בהובלת חברת צ'רדי, כאשר נשות שמורה נרתמות לקחת על עצמן יעד אישי לימי ההתלכדות והשותפות הארצית שיתקיימו בימים שלישי ורביעי

נִרְאָה לָאָה מִשְׁמַרְתָּ לְאֵל וְנִבְבָּה

דרישה למעורבות חיצונית בתכני ואופי מהלכים אלו. פניה שהתקיימה לפני למעלה משנה בה נענו רבות מגרעין 'שמורה' לתמוך בארגון באופן חודשי, סיפקה מענה חלקי וסייעה לשרוד את הירידה בתרומות של תקופת הקורונה. בעת הזאת, כאשר ללא כל ספק ועל פי כל תחשיב - אשר תמציתו מקבלת ביטוי במהלך ערב הרתימה הגדול - ברור לכל הצורך בהעמדת שותפות קבועה ויציבה, שתאפשר את הפעילות הקיימת ואת הביקוש הרב לתכניות ופעילויות נוספות.

לאה ראם **מיסדת השמורה:** "ראשית אנו מודות מקרב לב לנדיב שהתכוון זה מכבר להעמיד ערב מיוחד ומרומם בבנייני האומה לטובת גיבוש וחיזוק נשות שמורה, והסכים ואף עודד את האפשרות ליצור בערב זה את מהלך הפתיחה למיזם ההתגייסות והשותפות שאנו חייבות באופן חיוני כדי להמשיך ולקיים את הארגון. אנו בפרשת דרכים משמעותית, וסמוכות ובטוחות שחשיבות השעה וגורל 'שמורה' המונחים על כף המאזניים, יובילו את הרצון והמאמץ המשותף של מיזם מיוחד זה. כל שותפה וכל תרומה, מקרבים אותנו ליעד שיבטיח בעז"ה את המשך הקיום והפיתוח של השמורה היקרה לכולנו."

לשמור < לעשות < לקיים!

את עלית



שותפות לקיום "שמורה" < 36 שעות < ל"ט-כ' תמוז

קהילה

להצטרפות לשמורה

shmura.org

או שלחי מייל עם המילה 'הצטרפות'

rishum@shmura.org

לעדכון מינון הדיוורים ולבחירת מדורים

shmura.org/updatesection

לקבלת תכנים לבעלות מייל בלבד

glat@shmura.org

מזכירות והנהלת השבונות

office@shmura.org

לשיתופי פעולה ומיזמים

development@shmura.org

להתנדבות

hitnadvoot@shmura.org

לפרסום במגזין החודשי

shivuk@shmura.org

תכנים

שמועה, קו הכוח של השמורה

02 6440292

shmuaa@shmura.org

מאגר מגזינים 'דף הבית'

shmura.org/magazines

פניות בנושא מגזין והפצה

magazine@shmura.org

שליחת סיפור אישי ולתגובות לסיפורים

sipur@shmura.org

'חלקנו בתורתך' פרשת שבוע וחידון שבועי

parasha@shmura.org

מקבצי דיונים קהילתיים

shmura.org/tguvot

שירותים

מוקד ייעוץ הלכתי, הנהגתי ואישי

shoalot@shmura.org

הטבות מועדון ומוקד 'שותפות'

shutafot@shmura.org

כנסים ואירועים

knasim@shmura.org

הנבחרת - מועדון הבחורות של השמורה

hanivcheret@shmura.org

תמיכה במסיימות סמינר

seminarim@shmura.org

הכשרות וימי עיון מקצועיים באוירה הולמת

startech@shmura.org

קבוצות העצמה

tsmicha@shmura.org



כשאת 'שותפה', את מאפשרת את קיום הקהילה, את מסייעת לפיתוח מיזמים חשובים ואת גם מרוויחה יותר!

רווח נקי

צ'זפרים לשותפות:

פודקאסטים והרצאות מקצועיות חינם, מגזין בהפצה עד הבית, אירועי בוטיק (במידת האפשר): ועוד...

השפעה

השפעה רוחנית על עשרות אלפי חברות קהילה ומקבלות הדיוורים! מעל רבבת חברות פעילות עם אחוזי פתיחת דיוורים גבוהים ביותר והפצות המשך לקבוצות רבות!

זכות

זכות לקחת חלק במיזם איכותי ומיוחד! 'שמורה' מחוללת את המהפך הרוחני של העובדות החרדיות, מתוך חיבור, אהבה וקרבת ה'.

רוצה להצטרף לשותפות? לתרומות באתר נדרים פלוס: <https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7001889>

בקו השמועה: 02 6440292 - שלוחה 91 | לנציגה: 02 6440292 - שלוחה 5 | במייל: shutafot@shmura.org | בהעברה בנקאית: בנק: מזרחי | סניף: 563 | סניף: 101744 | ע"ש: שמורה במבול

כתובת המשרד: הרטום 17, הר חוצבים, ירושלים | 02 5474373 | שעות פעילות 15:00 - 8:30